

ΕΥΧΗ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ 1892

Πανάγαθε ! τῆ θεία Σου δυνάμει κ' εὐδοκίᾳ
Ὁ παρελθὼν ἐνιαυτὸς παρῆλθ' ἐν εὐτυχίᾳ
Αἰσίως τὸν διήλθομεν, ὀργῶντες πρὸς παιδείαν
Μετ' ἐγκαρδίου ζέσεως, τὴν εὐγενῆ καὶ θείαν
    Δός, Πάτερ, νὰ διέλθωμεν κ' ἐνιαυτὸν τὸν νέον
    Ποιοῦντες εἰς τὴν πρόοδον βῆμ' ἀληθῶς γενναῖον !
Θεέ ! συνέτιζε ἡμᾶς, σοφίας πάσης ἢ πηγῆ,
    Ἦς μόνα καὶ τὰ νεύματα
    Ἐκτρέπονται εἰς ρεύματα
Εὐποιῶν, ἃς δέχονται ἐν Ἵμνοις Οὐρανοὶ καὶ Γῆ !
    Ἦ σύ, φωτὸς ὠκεανὸν
    Καὶ μόνε καὶ ἀληθινέ,
Ἦ ἥλιε ἀνέσπερε τῶν νοπτῶν ἡλίων,
Καταύγαζε καθοδηγῶν καὶ νῦν ἡμῶν τὸν βίον !
Τοῦ πνεύματός Σου μί' ἀκτῖς καὶ μόνη φαινή,
Καὶ λάμψης τῆς ἀκτίνός του, δὲν εἶνε ἱκανή
Τὸ γένος τὸ ἀνθρώπινον νὰ θάλψῃ, νὰ φωτίσῃ ;
Δὲν ἐξαρκεῖ τρισόλβιον αὐτὸ νὰ καταστήσῃ ;
    Δός, Πάτερ, νὰ διέλθωμεν κ' ἐνιαυτὸν τὸν νέον
    Ποιοῦντες εἰς τὴν πρόοδον βῆμ' ἀληθῶς γενναῖον !

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ

ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΙΣ ΝΗΡΗΙΣ

Ἐξήκοντος ἡγάπα ν' ἀναγινώσκῃ πρὸ πάντων διηγήματα μυθώδη καὶ πολλὰς πρὸς τοῦτο ἑδαπάναι ὥρας. Πρὸ τίνος παρὰ τὰ ἑνδεκά αὐτοῦ ἔτη εἶχεν εἰκοστὴν ἴσως φορὰν χρυσοδέσει τὰ πεφημισμένα παρὰ μύθια τοῦ Περῶλι,* δηλαδὴ τὸ ὠραιότερον καὶ διασκεδαστικώτερον βιβλίον, κατ' αὐτόν, ὅτε ἡμέραν τινὰ κατενθουσιασθεὶς ἐκ τῆς ἀναγνώσεως αὐτοῦ ὑποτονθορίζει :

* Συγγραφεὺς Γάλλος παραμυθίων

«Κρίμα νὰ μὴ ζῶμεν εἰς τοὺς χρόνους κατὰ τοὺς ὁποίους ὑπῆρχον αἱ νεραϊδες! Τώρα δὲν βλέπει τις ἐκπληκτικὰ πράγματα ὡς εἰς ἐκείνην τὴν ἐποχὴν!»

Ὁ πρεσβύτερος αὐτοῦ ἀδελφὸς Γεώργιος, ὅστις τὸ κατ' αὐτόν τέρπεται μᾶλλον ἐκ τῆς μελέτης συγγραμμάτων σκοποῦντων τὴν διάδοσιν τῶν ἐπιστημονικῶν γνώσεων, ἀκούει τὴν παρατήρησιν ταύτην τοῦ ἀδελφοῦ του μετὰ τίνος ἀγανακτικῆς ἔκφρασης.

«Πῶς δὲν ὑπάρχουσι πλέον θαυμάσια καὶ ἐκπληκτικὰ πράγματα! ἀναφωνεῖ. Δι' ὅσους δὲν λαμβάνουν τὸν κόπον νὰ παρατηρήσωσι μετὰ προσοχῆς τὰ περὶ αὐτοὺς γινόμενα, ἴσως ἄλλὰ τὸ κατ' ἐμὲ εὐρίσκω, ὅτι οὐδέποτε ἄλλοτε συνέβησαν θαυμασιώτερα πράγματα παρ' ὅσα ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας, καὶ ὅτι ἡ μικροτέρα σημερινὴ νεραϊδα ὑπερτερεῖ κατὰ πολὺ ὅλας τὰς νεραϊδας τῶν παραμυθιῶν σου.

— Λέγεις αὐτὸ διὰ νὰ μὲ εἰρωνευθῆς, εἶπεν ὁ Ἀλέξανδρος· ἐγὼ γνωρίζω καλῶς ὅτι δὲν ὑπάρχουν πλέον νεραϊδες.

— Βεβαίως, φαντάσματα καὶ νηρηίδες ἐκ τοῦ εἶδους ἐκείνων τὰς ὁποίας σὺ ποθεῖς δὲν ὑφίστανται πλέον. Ἀλλὰ δὲν συλλογίζεσαι ὅτι αἱ διάφοροι δυνάμεις τῆς φύσεως αἰτίνες ἐκτελοῦσιν ἀενάως περὶ ἡμᾶς τὸς ἐξίσια καὶ θαυμαστὰ ἔργα, δὲν νομίζεις ὅτι αὐτὰ ἀξίζει νὰ ὀνομάζωνται νηρηίδες καὶ ὅτι ἐνδιαφέρει πολὺ νὰ γνωρίζωμεν καὶ τὴν ἱστορίαν αὐτῶν;

— Πρέπει ὅμως νὰ μοὶ τὸ ἀποδείξῃς, ὑπέλαβεν ὁ Ἀλέξανδρος. Ἄν με πείσῃς, ὅτι τὰ πλήρη εἰκόνων διαφόρων μηχανῶν βιβλία σου εἶναι ἐξ ἴσου τερπνὰ, ὅσον καὶ τὰ ὠραία μου παραμύθια, θὰ τὰ διέλωθ ὅλα. Σοὶ τὸ ὑπόσχομαι, προσέθηκε μειδιῶν, πεπεισμένος ὅτι οὐδέποτε ἤθελε περιέλθει εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ τηρήσῃ τὴν ὑπόσχεσιν αὐτοῦ.

— Ἄν θέλῃς ἀποδείξῃς τῶν λεγομένων μου, σοὶ προλέγω ὅτι ἐνικήθης! ἀνέκραξεν εὐθύμως ὁ Γεώργιος· δύνασαι νὰ ἱτοιμασθῆς, διότι οὐδὲν εὐκολώτερον ἢ νὰ σοὶ φέρω πειστικὰς ἀποδείξεις τῶν λόγων μου· ἡ μόνη δυσκολία εἶναι τὸ τί νὰ ἐκλέξω πρὸς τοῦτο. Ἀλλὰ θὰ ἀρκεσθῶ νὰ σοὶ δώσω ἀμυδρὰν εἰκόνα περὶ τοῦ τί δύναται νὰ πράξῃ μία ἀπὸ τὰς σημερινὰς νεραϊδας, ἧτις ἂν καὶ νεαρωτάτη εἰσέτι ἐν τούτοις ἐκδηλοῖ ἤδη τὴν δύναμιν αὐτῆς κατὰ μυρίους τρόπους τοὺς μὲν ἐκπληκτικώτερους τῶν δέ. Ἐὰν μετὰ τοῦτο δὲν πεισθῆς, σημαίνει ὅτι δὲν θέλεις νὰ πεισθῆς. Δὲν εἶναι δὲ ἀνάγκη νὰ τρέξω μακρὰν διὰ νὰ κᾶμω ἀρχὴν, ἀφοῦ ἀνεπαισθήτως σὺ αὐτὸς ἐγίνες μάρτυς ἐκατὸν ἀνδραγαθημάτων αὐτῆς.

— Τὸ ἀνδραγαθίωμα τοῦτο βεβαίως δὲν θὰ ἦτο πολὺ ἀξιοσημείωτον, ἀφοῦ διήλθεν ἀπαρτήρητον, διέκοψεν ὁ Ἀλέξανδρος.

— Ἀπατάσαι πολὺ, φίλε μου, καὶ κρίνε ἐκ τῶν ἀκολουθῶν. Γνωρίζεις ὅτι ὁ πατὴρ ἀνεχώρησεν εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ ὅτι ἐνα μεταβῆ ἐκεῖ ἐδέησε νὰ ταξιδεύσῃ ἐπὶ δύο ἡμέρας δι' ἄτμοπλοίου. Λοιπὸν τώρα μάντευσον πόσον χρόνον ἑδαπάνησεν ἡ μικρὰ μου νηρηίς, ὅπως κομίσῃ ἐνταῦθα τὴν εἰδησιν τῆς ἀφίξεως τοῦ πατρὸς, τὴν ὁποίαν εἶδῃσιν πρὸ μικροῦ ἐλάβομεν.

— Ἀκριβῶς δὲν γνωρίζω, ὑποθέτω ὅμως ὅτι τὸ ὀλιγώτερον ἐχρειάσθη τὸ ἥμισυ τοῦ χρόνου, ἦτοι μίαν ἡμέραν.

— Μίαν ἡμέραν; οὔτε ἐν λεπτόν τῆς ὥρας! Δὲν σοὺ φαίνεται ὅτι τὸ γεγονός τοῦτο ἐπισκιαζέει τὰ ἐπτάλευγα ὑποδήματα τοῦ Κοντορεβιθούλη σου;

— Ναί, αὐτὸ δὲν εἶναι ἄσχημον· ἀλλ' εἶμαι περίεργος νὰ μάθω πῶς ἡ νεραϊδα σου κατορθώνει νὰ ταξιδεύῃ τὸσον ταχέως, ἀπεκρίθη ὁ Ἀλέξανδρος ἐπιστήσας ἤδη τὴν προσοχὴν του. Εἶναι ὅμως πολλὰ ἀκόμη πράγματα, τὰ ὁποία ἀναμφιβόλως δὲν δύναται νὰ ἐκτελέσῃ. Εἶμαι βέβαιος, παραδείγματός χάριν, ὅτι ἡ νεραϊδα σου εἶναι ἀνίκανος νὰ μεταφέρῃ ἡμᾶς ἐν ἀκαρτεῖ, διὰ μιᾶς πληθῆσως μαγικῆς βάρβου, πλησίον τοῦ πατρὸς.

— Καὶ τί μὲ τούτο; ὑπέλαβεν ὁ Γεώργιος· ἀρκεῖ ὅτι ἐπιτρέπει νὰ τῷ ὀμιλῶμεν, νὰ τὸν ἀκούωμεν καὶ προσέτι νὰ τὸν βλέπωμεν, παρὰ τὴν μεγάλην ἀπόστασιν, καὶ ταῦτα χωρὶς κἄν νὰ κινηθῶμεν ἀπὸ τῆς θέσεώς μας. Δὲν σοὶ φαί-

νεται τοῦτο καλλίτερον καὶ σπουδαιότερον; Σὲ βλέπω ἀμφιβάλλοντα, καὶ ὅμως οὐδὲν τούτου ἀληθέστερον. Χάρις εἰς τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος νηρηίδα ἠδυνήθησαν οἱ ἄνθρωποι νὰ κατασκευάσωσι ποικίλας μηχανὰς καὶ συσκευὰς περιεργωτάτας. Τῇ βοήθειᾳ δὲ μιᾶς ἐκ τούτων εἶναι εὐκολώτατον νὰ συνομιλήσωμεν μετὰ τοῦ μακρῶν ἤδη εὐρισκόμεθα μετ' αὐτοῦ ἐν τῷ αὐτῷ δωματίῳ. Μυριάδες ἀνθρώπων καθ' ἑκάστην διατηροῦσι τοιαύτην ἀνταπόκρισιν πρὸς ἀλλήλους ἀφ' ἑνὸς μέρους τῆς πόλεως εἰς ἄλλο, ἢ ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν. Πλὴν τούτου ὑπάρχει καὶ ἑτέρη συσκευὴ ἔχουσα τὸ προτέρημα νὰ ἐναποταμιεύῃ τοὺς ἤχους, τὴν φωνὴν, οὕτως ὥστε ἂν τις λαλῇ ἢ ᾄδῃ πρὸ τῆς συσκευῆς, αὕτη τρόπον τινὰ ἀντιγράφει πάσας τὰς λέξεις τοῦ λαλοῦντος ἢ ᾄδοντος. Ἀκολουθῶς τὴν συσκευὴν ταύτην δύναται τις νὰ πέμψῃ ὅσονδὴποτε μακρὰν καὶ, μετὰ ἐν ἡ δύο ἔτη, ν' ἀκούσῃ παρ' αὐτῆς προφερόμενον ὅτι εἶχεν αὐτὸς εἰπεῖ ἄλλοτε, καὶ μεθ' ὅλων τῶν παραλλαγῶν τῆς φωνῆς του. Βλέπεις λοιπὸν ὅτι εἶναι ἀνωφελὲς νὰ μεταποτισθῶμεν πρὸς τοῦτο, ἀφοῦ δυνάμεθα ν' ἀποστείλωμεν τὴν λαλιὰν μας ὡς σύνθητες ἐμπόρευμα.

— Καὶ μὴ ἀπόρει διὰ τὰ λεγόμενά μου, καθότι θὰ σοὶ εἶπω ἔτι ἐκπληκτικώτερα πράγματα. Εἰς ἀκαταπόνητος ἐφευρέτης, ὅστις κατηνάλωσε τὸν πλεῖστον χρόνον τοῦ βίου του εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς μικρᾶς μου νηρηίδος καὶ οὕτως τὸ ὄνομα βεβαίως ἠκούσατε προφερόμενον, ὁ Ἐδίσων πρὸ ὀλίγου χρόνου χάρις εἰς αὐτὴν ἐφευρε νῆαν συσκευὴν ἔτι μᾶλλον θαυμασίαν, τῇ βοήθειᾳ τῆς ὑποίας θὰ ἠδυνάμεθα, ἐὰν εἴχομεν τὴν μηχανὴν ταύτην εἰς τὴν διάθεσιν ἡμῶν, νὰ βλέπωμεν τὸν πατέρα, παρὰ τὴν μεγάλην ἀπόστασιν ἧτις μᾶς χωρίζει.

— Ἄ! αὐτὸ δὲν εἶναι δυνατόν! ἀνεφώνησεν ὁ Ἀλέξανδρος ἐκστατικῶς γενόμενος καὶ μὴ δυνάμενος νὰ συγκρίνῃ πλέον τὸν Παπουτσωμένον Γάτον, μὲ τὴν νεραϊδα τοῦ ἀδελφοῦ του.

— Καὶ ὅμως οὐδὲν τούτου ἀληθέστερον, ἀπήνησεν ὁ Γεώργιος· θὰ εὕρῃς δὲ τὴν ἐξήγησιν ὅλων αὐτῶν τῶν πραγμάτων, ἅτινα δικαίως σοὶ φαίνονται ὑπερφυσικά, ἐν τοῖς βιβλίοις τὰ ὁποία τὰ ἀποστρέφεσαι. Ἐν τούτῳ μὴ νομίσῃς, ὅτι ἡ δύναμις τῆς νηρηίδος μου περιορίζεται ἕως ἐνταῦθα, ἀπεναντίας, αἱ ἐκδηλώσεις τῆς ἰσχύος αὐτῆς εἰσὶν ἀπειράριθμοι. Αὐτῇ, τὴν νύκτα σοὶ παρέχει ὡς λαμπρὸν ὡς τὸ τῆς ἡμέρας· αὕτη κινεῖ ἀμάξιας, αἰτίνες προκαλοῦσι τὸν θαυμασμόν εἰς τὸν βλέποντα αὐτὰς νὰ τρέχωσιν ἄνευ ἵππων ἢ ἀτμομηχανῆς· αὕτη βοηθεῖ τὸν χημικὸν εἰς τὰς διαφόρους αὐτοῦ χημικὰς ἐργασίας καὶ τὰ διάφορα πειράματα. ἐνίοτε δὲ καὶ τὸν ἱατρὸν κατὰ τὰς θεραπείας αὐτοῦ. Δὲν θὰ μοὶ ἐξαρκέσῃ

δὲ ὁ χρόνος ἐὰν σοὶ ἀπαριθμῶ πᾶν ὅτι αὕτη ἐκτελεῖ. Ἀλλὰ τὸ θαυμαστότερον πάντων εἶναι τοῦτο, ὅτι δύναται νὰ πολλαπλασιάζηται ὅπως οὕτω ἐπαρκῆ εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ πλήθους τῶν προστρεχόντων εἰς αὐτὴν πιστῶν, ὅτι μεταμορφοῦται ἀναλόγως τῶν ἀπαιτήσεων καὶ τῆς ἀνάγκης, καὶ ὅτι δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ τὸσον εἰς τὰ ἐλάχιστα πράγματα, ὅσον καὶ εἰς τὰ μέγιστα. Ἀφοῦ παραγάγῃ τὴν ἀστραπὴν καὶ τὸν κεραυνὸν — διότι αὕτη πάλιν, ὡς ἐγνώσθη, ἐκδηλοῦται καὶ ἐν τῷ φαινόμενῳ τούτῳ— δὲν ἀπαξιοῖ ἔπειτα νὰ ὑποβληθῇ καὶ εἰς τὰς ταπεινότερας οἰκιακὰς ἐργασίας. Οὕτω ἐν αἷς οἰκίαις ἰδιαζόντως περὶ τῆς νύμφης μου φροντίζουσιν, αὕτη εἰς ἀμοιβὴν ἀνταποδίδει ἀκαταπόνητος ὑπηρεσίας ἀπειράριθμους ὅσον καὶ ποικιλωτάτας, ἀσυγκρίτως κάλλιον, ἢ ὅσον δύναται νὰ πράξῃ στρατιὰ ὅλη φαντασμάτων καὶ νηρηίδων. Διότι εὐθύς ἄμα ὁ οἰκοδεσπότης διατάξῃ, ἐκείνη καλεῖ τοὺς ὑπηρέτας, ἀνοίγει τὰς θύρας, φωτίζει διὰ λαμπροῦ φωτός τὴν κατοικίαν, στρέφει ἐν τῷ μαγειρείῳ τὸν ὕβελόν, κινεῖ τὴν ραπτομηχανὴν καὶ τέλος, τὴν νύκτα, ἐπέχει τόπον ἀγρόπνου καὶ προσεκτικῶς φύλακος. Ἀλέξανδρε, νομίζεις ἤδη, ὅτι ἐνδιαφέρει νὰ γνωρισθῆς μετὰ τῆς νηρηίδος μου;

— Ὡ ναί! ἀναγνωρίζω τὴν ἀλήθειαν τῆς παρατηρήσεώς σου· ὅσα μοὶ λέγεις ὑπερτεροῦσι πᾶν ὅτι μέχρι τοῦδε ἔχω ἀναγνώσει! ἀνεφώνησεν ὁ Ἀλέξανδρος· καὶ τώρα ἐγὼ μᾶλλον σὲ παρακαλῶ νὰ μοὶ εἴπῃς τίς εἶναι αὕτη, πῶς ὀνομάζεται...

— Ἡ μικρὴ μου νηρηίς ὀνομάζεται Ἡλεκτροισμός, ἀπεκρίθη ὁ Γεώργιος. Ὡς δὲ σοὶ εἶπον εἶναι μικρὰ τὴν ἡλικίαν εἰσέτι, ἀλλ' ὅμως καίτοι νεαρὰ ἐπροίκισεν ἡμᾶς, πρὸς πολλοὺς ἄλλοις ἐξαισίοις πράγμασι, διὰ μέσων δράσεως καὶ ἐνεργείας ἀπαραμίλλων περὶ ὧν σοὶ ἔλεγον πρὸ μικροῦ καὶ ἅτινα καλοῦνται Ἡλεκτρικὸς τηλεγράφος, Τηλέφωνον, Φωνόγραφον, κ.λ.π. κ.λ.π.»

Τὸ μάθημα ὠφέλησεν. Ὁ Ἀλέξανδρος συμφώνως πρὸς τὴν ὑπόσχεσιν αὐτοῦ ἀνέγνωσε καὶ τῇ βοήθειᾳ τοῦ ἀδελφοῦ καὶ τῶν διδασκάλων του ἠρμήνευσε τὰ ἄλλοτε φοβίζοντα αὐτὸν βιβλία. Τόσον δὲ τέρψιν ἀισθάνεται νῦν ἐκ τῆς ἀναγνώσεως αὐτῶν, ὥστε οὐ μόνον ἕτερα βιβλία ὅπως διέρχεται τὰς τῆς σχολῆς ὥρας δὲν θέλει νὰ βλέπῃ ἀλλὰ καὶ πρὸς τὰ ἐννοούμενα ἔτι Παραμύθια του διέρρηξε πᾶσαν σῆσιν. Ἀλλὰ διατηρῶν ἐγνώμονα μόνον τὴν ἀνάμνησιν διὰ τὰς εὐτυχεῖς ὥρας, ἃς ἐν τῇ ἀναγνώσει αὐτῶν διήλθε, σκέπτεται ἤδη, ὅτι τὰ εὐφῶ καὶ ἐντεγνα πλάσματα τῆς φαντασίας τῶν διηγηματογράφων πρέπει ἐν δεδομένη ὥρᾳ τῆς ἡλικίας νὰ ἐξαλείφονται πρὸ τῶν θαυμασίων καὶ περικαλλῶν ἀληθειῶν τῶν νεωτέρων ἡμῶν νηρηίδων. (Μίμησις).

Ο ΔΕΚΑΠΕΝΤΑΕΤΗΣ ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ

[Συνέχεια· ἴδε τεύχος 12', σελίδα 172]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

Εἰς τὸν ὄριζοντα

Κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ἡ τρικυμία ἔλαθε τὴν προμερωτέραν μορφήν, ἐγένετο καταιγίς. Ὁ ἄνεμος μετεβλήθη εἰς νοτιαντολικόν· ὁ ἀέρ μετετοπίζετο μετὰ ταχύτητος ἐνενήκοντα καθ' ὄραν μιλίων.

Ἦτο πρόγματι καταιγίς, ἄνεμος θυελλώδης, ἐξ ἐκείνων οἵτινες ρίπτουσι εἰς τοὺς βράχους ὅλα τὰ πλοία ἔρουσι τινός, καὶ κατὰ τῶν ὁπίων δὲν δύνανται ν' ἀντίσχωσι τὰ στερεώτερα πλοία.

Τοιαύτη καταιγίς ἐλυμάνετο τὴν 25 Ἰουλίου τοῦ 1825 τὴν Γκουαντελόπην. Τότε τὰ βρέια πυροβόλα ἐξετιμώθησαν ἀπὸ τῶν ὑποστατῶν αὐτῶν· τί δύναται λοιπὸν νὰ πράξῃ πλοῖον, ὅπου δὲν ἔχει ἄλλο μέσον ὑποστηρίξεως παρὰ τὴν τεταρκαρμένην θαλάσσαν! Καὶ ἐν τούτοις εἰς τὴν εὐκαιρίαν του μόνην ἠδύνατο νὰ ὑρεῖται τὴν σωτηρίαν του. Ὑπέκυπτεν εἰς τὰς ὤσεις τοῦ ἀνέμου καὶ ἐπειδὴ ἦτο στερεῶς κατασκευασμένον ἠδύνατο νὰ δεχθῇ τὰ ἰσχυρότερα τῆς θαλάσσης κτυπήματα.

Μετὰ τινα λεπτὰ ὁ ὄλων ἐγένετο θρόμβωμα καὶ ἡ ἀρτεμονίς ἀρηπάγη.

Ὁ Ντίκ-Σάντ ἀπεράσισε νὰ κατασκευάσωσιν μίαν προτομίδα, ἰστίον μικρὸν τριγωνικὸν ἐξ ἰσχυροτάτου πανίου, ὅπου θὰ καθίστα τὸ πλοῖον εὐκολώτερον εἰς τὸ κυβερνᾶν.

Τὸ Πιλιγκρίν ἐπλεον ἦδη ἄνευ ἰστίων, ἀλλ' ὁ ἄνεμος εὐρίσκειν ἀντίστασιν παρὰ τοῦ σκάφους, τῶν ἰστίων, τοῦ ἐξαρτισμοῦ, εἶδεν εἰς αὐτὸ ταχύτητα καταπληκτικὴν. Ἐνίστατο ἐφαίνετο ὅτι ἀνέδυσεν ἐκ τῶν κυμάτων καὶ ἄλλοτε πάλιν μόλις ἐπέψυεν ἑλαφρῶς αὐτῶν.

Οὕτω τὰ σκαλεμάτα τοῦ πλοίου, παρακυλισμένοι ἐπὶ τῶν περμεγέθων κυμάτων, ἦσαν φοβερά. Ἐκινδύνευσεν νὰ δεχθῇ κτύπημα τι ἐκ τῶν ὀπισθεν. Τὰ ὑδάτινα ταῦτα ὄρη ἔτρεχον ταχύτερον τοῦ μυεπάρου καὶ ἠπέδον νὰ πληθύνωσιν αὐτὸν κατὰ τὴν πρῶμνην, ἐὰν δὲν ὑψούτο ταχέως· οὗτος δὲ εἶναι ὁ ἔσχατος κίνδυνος διὰ πλοῖον φεύγον πρὸ τῆς τρικυμίας.

Ἀλλὰ τί ἠδύνατο νὰ κάμῃ ὅπως ἀποφύγῃ τὴν συμφορὰν ταύτην. Δὲν ἠδύνατο νὰ ὀδώσῃ εἰς τὸ Πιλιγκρίν μεγαλειότεραν ταχύτητα· διότι

ἔπρεπε νὰ ἔχῃ ὅλα τὰ ἰστία ἀναπεπταμένα. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ κρατήσῃ ὅσον τὸ δυνατόν τὸ πλοῖον εἰς τὴν εὐθείαν διὰ τοῦ πηδαλίου, τοῦ ὁπίου ἡ ἐνέργεια πολλὰκις ἦτο ἀνίσχυρος.

Ὁ Ντίκ-Σάντ δὲν ἄφηνεν πλέον τὸν οἶκον· ἦτο δεδεμένος ἀπὸ τῆς ὀψύδος ὅπως μὴ ἀραρπαγῇ ὑπὸ τινος σαλεύματος τῆς θαλάσσης. Ὁ Θωμᾶς καὶ ὁ Βαρθολομαῖος, καὶ οὗτοι δεδεμένοι, ἦσαν ἔτοιμοι νὰ τὸν βοηθήσωσιν· ὁ Ἡρακλῆς καὶ ὁ Ἀκταίων ἠγγύοντο ἐν τῇ πρόρῳ. Ἡ κ. Βελντόν, ὁ μικρὸς Ἰάκωβος καὶ ὁ κυρ-Βενέδικτος καὶ ἡ Νανά ἔμειναν κατὰ διαταγὴν τοῦ δοκίμου εἰς τοὺς θαλάμους τῆς πρῶμνης. Ἡ κ. Βελντόν θὰ προετίμα νὰ μένῃ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ἀλλ' ὁ Ντίκ-Σάντ τῇ ἀπηγόρευσεν ὀριστικῶς τοῦτο, διότι οὕτω ἐξετίθετο ἄνευ ἀνάγκης εἰς κίνδυνον. Οἱ καθέκαστος πάντες (τὰ καπάλια) ἦσαν κελῶς κεκλεισμένοι. Ἠλπίζον ὅτι θὰ ἀντίσχωσιν καθ' ἣν περίπτωσιν φοβερὰ κύματα θὰ ἐπιπτον ἐπὶ τοῦ πλοίου· ἐὰν δυστυχῶς ἐκτύποντο πρὸ τοῦ βάρους τῶν ὑδατίνων ὄγκων τὸ πλοῖον θὰ ἐθυθίζετο. Εὐτυχῶς ἐπίσης ἡ φόρτωσις εἶχε γίνῃ μετὰ προσοχῆς οὕτως ὥστε ἂν καὶ τὸ πλοῖον ἐτοίχιζεν (ἔγερνε) τὸ φορτίον του δὲν ἐκινεῖτο ἐκ τῆς θέσεώς του. Ὁ Ντίκ-Σάντ δὲν ἐκοιμάτο σχεδὸν· ἐπομένως ἡ κ. Βελντόν ἐροθεῖτο νὰ μὴ ἀσθενήσῃ, καὶ κατῴρθωσεν νὰ τὸν πείσῃ ν' ἀναπαυθῇ ἐπ' ὀλίγον. Ἐν ᾧ λοιπὸν ἐκοιμάτο τὴν νύκτα τῆς 13 πρὸς τὴν 14 Μαρτίου νέον συμβάν ἔλαθε χάρακ. Ὁ Τόμ καὶ ὁ Μπάτ ἦσαν ἐν τῇ πρῶμνῃ, ὅτε ὁ Μαῦρος, ὅστις σπανίως ἤρχετο πρὸς τὸ μέρος τοῦτο τοῦ καταστρώματος, ἐπλησίασε καὶ ἐράνη ὅτι ἤθελε νὰ συνδιαλεχθῇ μετ' αὐτῶν, ἀλλ' ὁ Τόμ καὶ ὁ υἱὸς του δὲν τῷ ἀπεκρίθησαν. Αἶφνης κατὰ τινα βικίαν ταλάντευσιν ὁ Μαῦρος ἔπεσε καὶ θὰ ἐρρίπτετο εἰς τὴν θαλάσσαν ἐὰν δὲν ἐλάμβανε τὸ φυλακτεῖον τῆς πυξίδος διὰ τῆς χειρὸς.

Ὁ Τόμ ἐρώναξε φοβηθεὶς μήπως ἐθαύσθη ἡ πυξίς.

Ὁ Ντίκ Σάντ, ἀυπνῶν τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἤκουσε τὴν φωνὴν καὶ ὤρμησεν ἐκ τοῦ θαλάμου πρὸς τὴν πρῶμνην. Ὁ Μαῦρος ἐσηκώθη ἦδη, ἀλλὰ ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρα τὸ μαχίον σιδήρου ὅπου ἀπέσπασε κάτωθεν τῆς πυξίδος καὶ τὸ ἀπέκρυψε πρὶν ἢ ὁ Ντίκ-Σάντ τὸ ἴδῃ.

Ὁ Μαῦρος εἶχε λοιπὸν συμφέρον ὅπως ἡ μηχανικὴ βελόνη ἐπανακτῆσθαι τὴν ἀληθῆ διεύθυνσιν αὐτῆς·

Μάλιστα, ἐπειδὴ οἱ ἄνεμοι οἱ νοτιοδυτικῶν τῶν ὑπερέτουν ἦδη...

«Τί πράξει;» ἠρώτησεν ὁ δοκίμος.

— Εἶναι ὁ μάγειρος ὅστις ἔπεσεν ἐπὶ τῆς πυξίδος.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας, ὁ Ντίκ-Σάντ, ἀνήσυχος πολὺ ἐπορεύθη πρὸς τὸ φυλακτεῖον. Εἶχε καλῶς, καὶ ἡ βελόνη, φωτιζομένη ὑπὸ τῶν λυχνιῶν, ἀνεπαύετο πάντοτε ἐπὶ τῶν εὐνομηκέντρων κύκλων.

Ἡ καρδία τοῦ νεκροῦ δοκίμου ἐγένετο ἑλαφροτέρα. Ἡ καταστροφὴ τῆς μόνης πυξίδος τοῦ πλοίου θὰ ἦτο δυστύχημα ἀνεπανόρθωτον.

Ἄλλ' ὁ Ντίκ-Σάντ δὲν παρετήρησεν ὅτι ἡ βελόνη ἐπανέλαθε τὴν φυσικὴν τῆς θέσιν καὶ ἐδείκνυεν ἀκριβῶς τὸν μηχανικὸν βορρᾶν, τοιοῦτον ὅπως ὄφειλε νὰ εἶναι ὑπὸ τῶν μεσημβρινῶν τοῦτον, ἀφοῦ ἀρηρίθη τὸ τεμάχιον τοῦ σιδήρου.

Ἐὰν δὲ δὲν ἠδύνατο νὰ καταστήσῃ τὸν Μαῦρον ὑπόλογον διὰ τὴν καταστροφὴν τῆς πυξίδος, ἤτις ἐφαίνετο ὅτι ἦτο τυχαία, ὁ Ντίκ-Σάντ, δικαίως ὅμως ἐξεπλήγη διότι εὗρεν τοῦτον ἐν τοιαύτῳ ὄρῳ, εἰς τὴν πρῶμνην τοῦ πλοίου.

«Τί κάμνεις ἐκεῖ;» ἠρώτησεν αὐτόν.

— Ὅτι μοὶ ἀρέσκει, ἀπάντησεν ὁ Μαῦρος.

— Λέγεις!... ἐρώναξεν ὁ Ντίκ-Σάντ, μὴ δυνηθεὶς νὰ κρύψῃ τὴν ὀργὴν του.

— Λέγω, ἐπανέλαθεν ὁ μάγειρος, ὅτι δὲν ὑπάρχει νόμος ἀπαγορευτῶν τὸν περίπατον ἐν τῇ πρῶμνῃ.

— Αἶ καλὰ, τὸν νόμον τοῦτον, τὸν κάμνω ἐγὼ, ἀπεκρίθη ὁ Ντίκ-Σάντ, καὶ σοὶ ἀπαγορεύω νὰ ἐρχῆσαι ἐν τῇ πρῶμνῃ!

— Ἀλήθειαν! ἀπεκρίθη ὁ Μαῦρος, μορφάσας ἀπειλητικῶς.

Ὁ δοκίμος ἔσυρεν ἐκ τοῦ θυλακίου του περιστροφὸν καὶ τὸ διεύθυνε πρὸς τὸν μάγειρον:

«Μαῦρε, εἶπεν, γινώριζε καλῶς ὅτι τὸ περιστροφὸν τοῦτο δὲν μ' ἐγκαταλείπει, καὶ εἰς πρῶτον κίνημα ἀνυποταξίως θὰ σοῦ θραύσω τὴν κεφαλὴν!»

Ταυτοστιγμῆ, ὁ Μαῦρος ἠσθάνθη ἐαυτὸν βικίως ὀθούμενον καὶ κύπτοντα πρὸς τὸ δάπεδον.

Ὁ Ἡρακλῆς ἀπλῶς εἶχε θέσει τὴν βρεκίαν του χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὄμου του.

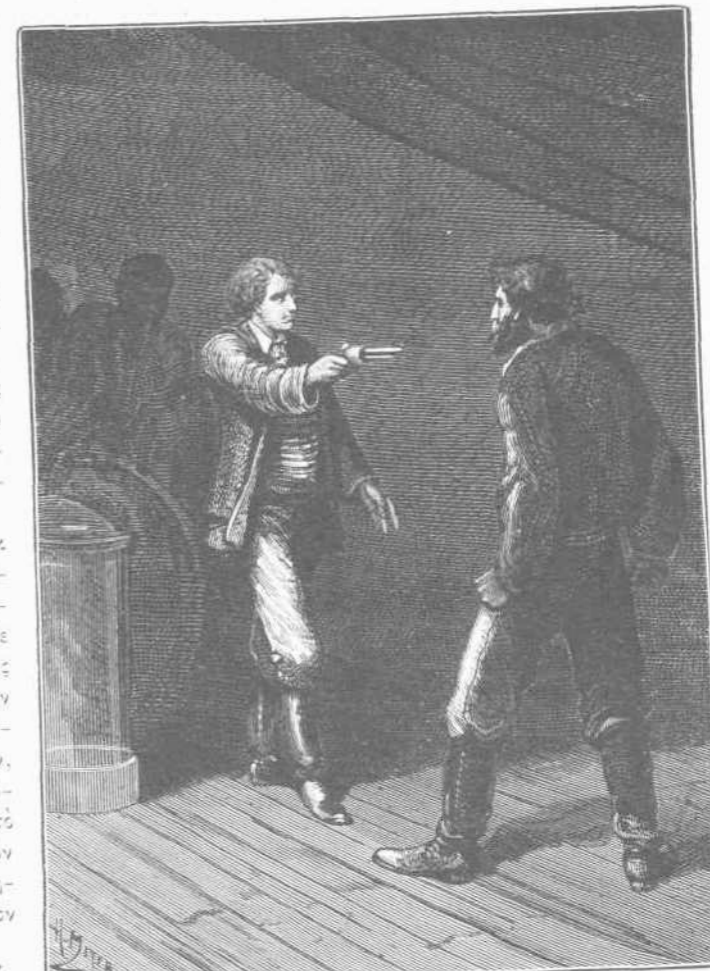
«Πλοίαρχε Σάντ, λέγει ὁ γίγας, θέλεις νὰ βίψω αὐτὸν τὸν παλιάνθρωπον ἐκτός τοῦ πλοίου; δὲν θὰ δυσχεροσθῆς τὸ γέυμα τοῦτο τοῦς ἰχθύς!»

— «Ὅχι ἀκόμη.» ἀπάντησεν ὁ Ντίκ-Σάντ.

Ὁ Μαῦρος ἠγέρθη, ὅταν ὁ Ἡρακλῆς ἀπέσυρεν τὴν χεῖρα του, ἀλλὰ διερχόμενος πρὸ τοῦ γίγαντος:

«Μαῦρε θῶλια, θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃς! ἐβύθησεν».

Ἐν τούτοις ὁ ἄνεμος ἤλλαξε, ἡ τοῦλάχιστον ἐφαίνετο ὅτι ἐπήδησε τοὺς τεσσαράκοντα βθλοῦς. Καὶ πάν-

Ὁ δοκίμος ἔσυρεν ἐκ τοῦ θυλακίου του τὸ περιστροφὸν.

τοτε, τοῦθ' ὅπου πάντοτε ἐξέπληττε τὸν δοκίμον, ἐν τῇ καταστάσει τῆς θαλάσσης δὲν ἐδεικνύετο ἀλλαγὴ τις. Τὸ πλοῖον εἶχε πάντοτε τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν, ἀλλ' ἐνῶ ὁ ἄνεμος καὶ τὰ κύματα ἔπρεπε νὰ πλήττωσιν αὐτὸ εὐθείως ἐκ τῶν ὀπισθεν τὸ ἐπληττον ἦδη κατὰ τὴν δεξιάν πλευράν, εἰς θέσιν ἐπικίνδυνον, ἐκθέτουσαν τὸ πλοῖον εἰς κτυπήματα κινδυνώδη τῆς θαλάσσης.

Ἄλλ' ἐξ ἄλλου, ὁ δοκίμος ἐπέστησε τὴν προσοχὴν του τόσον ὅσον οὐδέποτε ἄλλοτε. Διανοεῖτο ἐὰν ὑπῆρχε σχέσις τις μεταξὺ τῆς πτώσεως τοῦ μάγειρου καὶ τῆς καταστροφῆς τῆς πρῶτης βελόνης, τί ἐξήτει νὰ κάμῃ ἐκεῖ ὁ μάγειρος;

Ἐνδιεφέρετο ἴσως διὰ τὴν καταστροφὴν καὶ τῆς δευτέρας πυξίδος; Ὅποιον ἠδύνατο νὰ εἶναι τὸ ἐνδιεφέρον τοῦτο! Τοῦτο δὲν ἐνόει κατ' οὐδένα τρόπον. Ὁ Μαῦρος δὲν ἐπεθύμει, ὅπως ὄλοι τὸ ἐπιθυμοῦν, νὰ πλησιάζωσι τὸ ταχύτερον τὴν ἀμερικανικὴν ἀκτὴν;

Ὅταν ὁ Ντίκ-Σάντ ὠμίλησε περὶ τοῦ συμβάντος τούτου εἰς τὴν κ. Βελντόν, αὕτη, μετέχουσα ἐν μέτρῳ τῆς πρὸς τὸν Μαῦρον ἀπιστίας, δὲν ἠδύνατο νὰ εὕρῃ τὴν εὐλογον ἀφορμὴν, δι' ἣν ἀπεδίδοτο εἰς τὸν μάγειρον κακούργημα προμελετημένον.

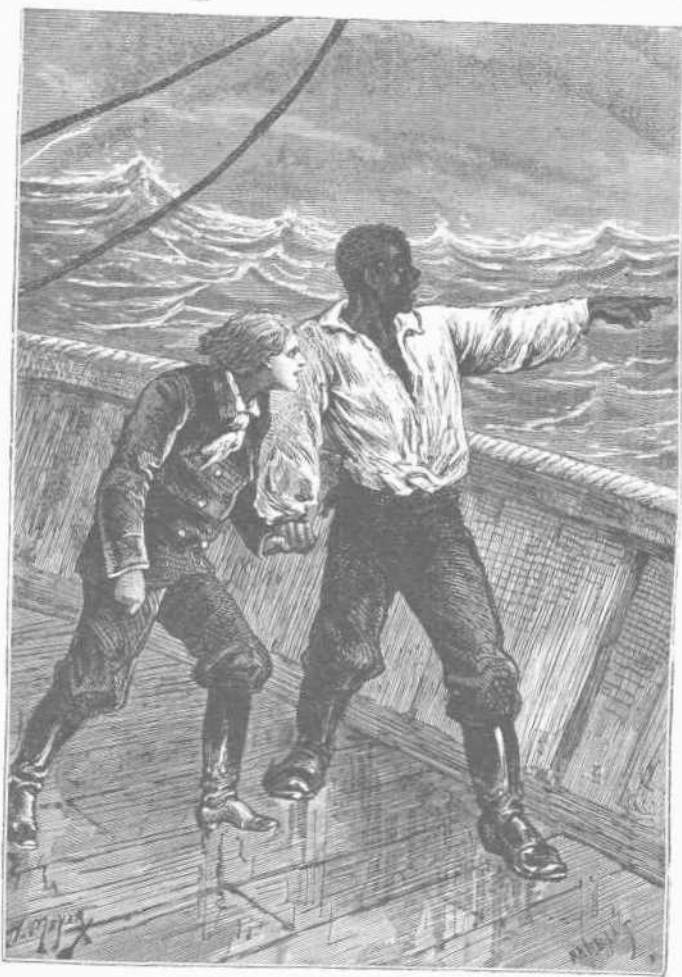
Ἐν τούτοις, ἐκ συνέσεως, ὁ Μαῦρος ἐτέθη ὑπὸ ἀνστηρὴν ἐπιτήρησιν. Οὗτος δὲ ὑπέκουεν εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ δοκίμου καὶ δὲν ἐτόλμησε πλέον νὰ μεταβῇ εἰς τὴν πρύμνην τοῦ πλοίου, ὅπου οὐδεμίαν ὑπηρεσίαν ἐκάλει. Ὁ δὲ Ντίγκο ἐγκαταστάθη ἐκεῖ διακριτικῶς, καὶ ὁ μάγειρος ἀπέφυγε νὰ τὸν πλησιάσῃ.

Καθ' ὅλην τὴν ἐβδομάδα, ἡ τρικυμία δὲν ἤλαττώθη. Τὸ βρομέτρον κατῆλθεν ἀκόμη. Ἀπὸ τῆς 14 μέχρι τῆς 26 Μαρτίου δὲν ἐπέτυχον ἡσυχίας τινὸς ὅπως ἐνηθώσῃ νὰ θέσωσιν ἰστίαι τινα. Τὸ Πιλιγκρίν ἔτρεχε

πρὸς τὸ βορειανατολικὸν μετὰ ταχύτητος ἐσχάτης, διακοσίων μιλίων ἀνὰ 24 ὥρας, καὶ ἡ γῆ δὲν ἐφαίνετο ἀκόμη! Καὶ ὅμως, ἡ γῆ αὕτη, ἡ Ἀμερικὴ δηλαδὴ, ἦτο ἐρμυμένη ὡς παμμέγεθες πρόχωμα μεταξὺ τοῦ Ἀτλαντικοῦ καὶ Εἰρηρηνικοῦ Ὠκεανοῦ, κατὰ μῆκος πλέον τῶν ἑκατὸν εἰκοσι μιλίων.

Ὁ Ντίκ-Σάντ ἐσκέφθη μήπως ἦτο πρελλός, ἐὰν κατέβῃ ἀκόμη τὸ αἶσθημα τοῦ ἀληθοῦς, ἐὰν, ἀπὸ τῶσαν ἡμερῶν ἐν ἀγνοίᾳ του ἔτρεχε κατὰ ψευδῆ τινα διεύθυνσιν! Ὅχι! δὲν ἠδύνατο ν' ἀποπλανηθῇ οὕτως! Ὁ ἥλιος, ἂν καὶ

δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν ἴδῃ διὰ τῆς ὑμίχλης, ἀνέτελλε πάντοτε πρὸ αὐτοῦ ὅπως οὖν ἐπισθὲν του! Ἀλλὰ τότε, ἡ γῆ αὕτη ἐξηφανίσθη λοιπόν; Ἡ Ἀμερικὴ αὕτη, ἐφ' ἧς ἴσως τὸ πλοῖόν του θὰ συντριφθῇ, ποῦ ἦτο, ἐὰν δὲν ἦτο ἐκεῖ; Τί ἐγένοντο αἱ δύο ἡπειροὶ, ἡ βορρεια καὶ ἡ νότιος; Τί διήλθεν οὗτος κατὰ τὴν φοβεράν τρικυμίαν; Τί ἠδύνατο ἀκόμη νὰ διέλθῃ ἀρῶν ἡ ἀκτὴ αὕτη ἣτις θὰ ἐπέφερε τὴν σωτηρίαν ἢ τὴν ἀπώλειαν, δὲν ἐφαίνετο. Ὁ Ντίκ-Σάντ ὤφειλε νὰ ὑποθέσῃ

ὅτι ἠπατήθη ὑπὸ τῆς πυξίδος, τῆς ὁποίας δὲν ἠδύνατο νὰ συγκρίνῃ τὰς ἐνδείξεις, μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς πρώτης; Τῆ ἀληθείᾳ, εἶχε τὸν φόβον τοῦτον ὅστις ἠδύνατο νὰ δικαιολογήσῃ τὴν μὴ ἐμφάνισιν πάσης γῆς.

Ὅταν δὲν ἦτο ἐπὶ τοῦ εἰκαστοῦ τοῦ πηδάλιου ὁ Ντίκ-Σάντ κατέτριψε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὸν χάρτην! Ἀλλὰ πολλὰ εἶχε νὰ ἐξηγήσῃ καὶ δὲν ἠδύνατο τὴν λύσιν ἐνὸς μόνοι κινήματος νὰ δώσῃ τὸ ὅποιον, ἐν ᾧ καταστάσει ἔφερε τὰ πράγματα ὁ Μαῦρος, ἦτο ἀκατανόητον αὐτῷ, ὅπως θὰ ἦτο καὶ παντὶ ἄλλῳ!

Τὴν ἡμέραν ταύτην, τὴν 2 τουτέστι Φεβρουαρίου

ἀρίου, κατὰ τὴν ὁγδόην πρωϊνὴν ὥραν, συνέβη γεγονός μεγίστης σημασίας.

Ὁ Ἡρακλῆς ἐκ τῆς σκοπίας τῆς Πρώρας ἐρρηξε κραυγὴν:

«Γῆ! γῆ!»

Ὁ Ντίκ-Σάντ ἔδραμε πηδῶν σχεδὸν πρὸς τὴν πρῶραν. Ὁ Ἡρακλῆς, ὅστις δὲν εἶχεν ὀφθαλμοὺς ναυτικοῦ, μὴ ἠπατάτο ἀπὸ γε;

«Γῆ! ἀνέκραξεν ὁ Ντίκ-Σάντ.

— Ἐκεῖ, » ἀπάντησεν ὁ Ἡρακλῆς, δεικνύων διὰ τῆς πυγμῆς σχεδὸν ἀορίστως εἰς τὸν ὄριζοντα πρὸς τὸ βορειανατολικόν.

Μόλις ἠκούοντο ὑμιλοῦντες ἕνεκα τῶν μηχανῶν τῆς θαλάσσης καὶ τοῦ οὐρανοῦ.

«Εἶδες γῆν; . . . λέγει ὁ δοκίμος.

— Ναί, » ἀπεκρίθη ὁ Ἡρακλῆς ἐπιβεβαιῶν συγχρόνως καὶ διὰ τῆς κεφαλῆς.

Καὶ ἡ χεὶρ του ἐξετείνεται ἀκόμη πρὸς δεξιὰ ἔμπροσθεν.

Ὁ δοκίμος παρετήρει . . . Οὐδὲν ἐβλεπε.

Τὴν στιγμὴν ταύτην, ἡ κ. Βελντόν, ἀκούσασα τὴν φωνὴν τοῦ Ἡρακλείου, ἀνέβη ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, παρὰ τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ νὰ μὴ ἀναβῇ καθόλου.

«Κυρία! . . . » ἀνέκραξεν ὁ δοκίμος.

Ἡ κ. Βελντόν, μὴ δυναμένη ν' ἀκουσθῇ, ἔδοκίμασε, καὶ αὕτη ὡσαύτως, νὰ ἴδῃ τὴν ὑπὸ τοῦ μαῦρου δεικνυομένην ταύτην γῆν, καὶ ἐφαίνετο ὅτι εἶχε συγκεντρώσει ὅλην τὴν ζωὴν τῆς εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς.

Ἀνάγκη νὰ πιστεύσωμεν ὅτ' ἡ χεὶρ τοῦ Ἡρακλείου κακῶς εἰδείκνυε τὸ σημεῖον τοῦ ὄριζοντος τὸ ὅποιον ἤθελε νὰ δείξῃ, διότι οὔτε ἡ κ. Βελντόν, οὔτε ὁ δοκίμος ἠδύνατο νὰ ἴδωσιν τι.

Ἄλλ' αἴφνης ὁ Ντίκ-Σάντ ἐξέτεινε τὴν χεῖρα.

«Μάχιστα! νά! γῆ!» εἶπεν οὗτος.

Ἐφάνη εἶδος κορυφῆς διὰ τῆς ὑμίχλης κατὰ τινα λάμψιν. Ὁι ναυτικοὶ ὀφθαλμοὶ του δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν ἀπατήσωσιν.

«Ἐπὶ τέλους! ἐφώναξεν ἐπὶ τέλους!»

Ἐκρατεῖτο πυρετωδῶς ἀπὸ τοῦ τοίχου. Ἡ κ. Βελντόν, κρατομένη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλείου, παρετήρει ἀπλήστως τὴν σχεδὸν ἀνέλπιστον ταύτην γῆν.

Ἡ ξηρὰ λοιπὸν αὕτη ἀνυψοῦτο εἰς δέκα μιλίων ἀπόστασιν πρὸς τὸν ἄνεμον, πρὸς δεξιὰ. Δευτέρᾳ δὲ λαμψίᾳ κατέστησεν ὁρατὴν τὴν κορυφὴν ταύτην διὰ τινος σχίσματος τῶν νεφῶν. Αὐτ' ἦτο ἀναμφιβόλως ἀκρωτήριόν τι τῆς Ἀμερικανικῆς Χερσονήσου. Τὸ Πιλιγκρίν, ἄνευ ἰστίων, δὲν ἠδύνατο μὲν νὰ διευθυνθῇ πρὸς αὐτὸ ἀλλ' οὔτε νὰ μὴ τὸ παρακκίψῃ. Ὁφείδε κατ' ἀνάγκην ἐντὸς ὀλίγου ν' ἀποφασίσῃ, διότι ἦτον ἤδη ὁγδοῦν πρωϊνὴ ὥρα, καὶ πρὸ μεσημβρίας τὸ Πιλιγκρίν θὰ ἦτο πλησίον τῆς ξηρᾶς.

Διὰ νεύματος τοῦ Ντίκ-Σάντ, ὁ Ἡρακλῆς ὠδήγησε τὴν κ. Βελντόν εἰς τὴν πρύμνην, διότι αὕτη δὲν ἠδύνατο ν' ἀντιστῇ πρὸς τὴν βεβαιότητα τῶν σαλευμάτων.

Ὁ δοκίμος ἔμεινε ἐπὶ τινος στιγμᾶς ἀκόμη ἐν τῇ πρῶρᾳ, κατόπιν ἐπανήλθεν εἰς τὸ πηδάλιον, πλησίον τοῦ γέροντος Θωμά.

Ἐβλεπε λοιπὸν τὴν γῆν ταύτην, τὴν τόσον βραδέως γνωσθεῖσαν, τὴν τόσον φλογερῶς γενομένην ἐπιθυμητὴν! ἀλλὰ μετὰ τινος συναίσθηματος τρόμου ἐβλεπε ταύτην!

Καὶ ὄντως, τὸ Πιλιγκρίν ἔτρεχε πρὸ τῆς τρικυμίας, ἔχον οὐριον τὸν ἄνεμον καὶ τὴν γῆν, ἡ

μᾶλλον βραχίαν τινὰ, ἔμπροσθε ὅλων τῶν παρεπομένων αὐτῇ συμφορῶν.

Διήλθον δύο ὥραι. Τὸ ἀκρωτήριον ἐφαίνετο τότε ἐκ τῶν πλαγιῶν τοῦ πλοίου.

Τὴν στιγμὴν ταύτην, ὁ Μαῦρος ἐθεάθη ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. Παρατήρησεν ἤδη τὴν γῆν μετ' ἐσχάτης προσοχῆς, ἐκίνει τὴν κεφαλὴν ὡς νὰ ἐγνώριζε ἐκεῖνο ὅπερ ἐβλεπε, καὶ κατέβη, ἀρῶν προέφερεν ὄνομα τι ὅπερ οὐδεὶς ἠδυνήθη ν' ἀκούσῃ.

Ὁ Ντίκ-Σάντ ἐζήτησε νὰ μάθῃ τὴν ἀκτὴν ἣτις ἐξετείνεται ὀπισθεν τοῦ ἀκρωτηρίου.

Διήλθον δύο ὥρας. Τὸ ἀκρωτήριον διηυθύνετο ὀπισθεν δεξιὰ, ἀλλ' ἀκτὴ οὐδαμῶς ἐφαίνετο ἀκόμη.

Ὁ οὐρανὸς αἴφνης ἐφώτισε τὸν ὄριζοντα, καὶ ὑψηλὴ τις γῆ, ὅποια τις ἐπρεπε ἀκριβῶς νὰ εἶναι ἡ Ἀμερικανικὴ γῆ, κοσμομένη διὰ τῆς παμμέγεθους ἀλύσεως τῶν Ἀνδῶν, ἐγένετο ὁρατὴ πρὸ εἰκοσι μιλίων. Ὁ Ντίκ-Σάντ ἔλαβε τὸ τηλεσκόπιον καὶ ἔφερε τοῦτο βραδέως καθ' ὅλον τὸν πρὸς ἀνατολὰς ὄριζοντα.

Οὐδὲν, οὐδὲν ἐβλεπε πλέον!

Κατὰ τὴν δευτέραν μετὰ μεσημβρίαν, ὥραν, πάσα γραμμὴ γῆς ἐξηλείφετο ὀπισθεν τοῦ Πιλιγκρίν. Ἐμπροσθεν τὸ τηλεσκόπιον δὲν ἠδύνατο νὰ δείξῃ κατοφίν τινα ξηρᾶς τινός.

Ὁ Ντίκ-Σάντ ἐξέβαλε κραυγὴν καὶ ἀρίων συγχρόνως τὸ καταστρώμα κατέβη ταχέως πρὸς τὸν θάλαμον, ὅπου ἔμεινε ἡ κυρία Βελντόν μετὰ τοῦ μικροῦ Ἰακώβου, ἡ Νανά καὶ ὁ κύρ-Βενέδικτος.

«Εἶναι νῆσος! δὲν εἶναι ἄλλο τι ἢ νῆσος! εἶπεν οὗτος.

— Νῆσος τις, Ντίκ, ἀλλὰ ποῖα; ἠρώτησεν ἡ κ. Βελντόν.

— Ὁ χάρτης θὰ μᾶς τὸ εἴπῃ! » ἀπεκρίθη ὁ δοκίμος.

Καὶ τρέξας πρὸς τὸ φυλακτεῖον ἔφερε τὸν χάρτην τοῦ πλοίου.

«Ἐκεῖ, κ. Βελντόν, ἐκεῖ! εἶπεν οὗτος. Ἡ γῆ τὴν ὅποιαν εἶδομεν εἶναι σημεῖον ἀφανῆς σχεδὸν ἐν τῷ Εἰρηρηνικῷ Ὠκεανῷ! εἶναι ἡ νῆσος τοῦ Πάσχα δὲν ὑπάρχει καὶ ἄλλη τις ἐν ταῖς θαλάσσις ταύταις.

Καὶ τὴν ἀρίσασεν ἤδη ὀπισθεν; ἠρώτησεν ἡ κ. Βελντόν.

— Ναί, ἔχοντας οὐριον τὸν ἄνεμον!»

Ἡ κ. Βελντόν παρετήρει προσεκτικῶς τὴν νῆσον τοῦ Πάσχα ἣτις ἦτο σημεῖον ἀφανῆς ἐν τῷ χάρτῃ.

«Καὶ τίνα ἀπόστασιν ἔχει αὕτη ἀπὸ τῆς ἀμερικανικῆς ἀκτῆς;

Περίπου δύο χιλιάδων μιλίων.

— Ἀλλὰ τὸ Πιλιγκρίν δὲν ἐβλάδιε καθόλου, ἀρῶν εὐρισκόμεθα τόσῳ μακρᾷ ἀπὸ τῆς ἡπείρου;

— Κυρία Βελντόν, ἀπήντησεν ὁ Ντίκ-Σάντ, θέσας τὴν χεῖρα πρὸ τοῦ μετώπου του ὅπως συγκεντρώσῃ τὸν τρόπον τινὰ τὰς ἰδέας του, δὲν γνωρίζω... δὲν δύναμαι νὰ ἐξηγήσω τὴν ἀνέλπιστον ταύτην βραδύτητα!... "Ὅχι! δὲν δύναμαι... Ἐκτός ἂν αἱ ἐνδείξεις τῆς πυξίδος εἰσὶν ψευδεῖς!... Ἄλλ' ἢ νῆσος αὕτη εἶνε ἀφεύκτως ἢ νῆσος τοῦ Πάσχα, καὶ καὶ ἀπέγει δύο χιλιάδας μιλίων ἀπὸ τῆς ἀκτῆς! Γνωρίζω τέλος πού ἡ τρικυμία μᾶς ὤθησε, καὶ, ἐν αὕτῃ κατευνασθῆ, δυνάμεθα νὰ προσεγγίσωμεν μετὰ τινῶν ἐλπίδων σωτηρίας τὴν ἀμερικανικὴν ἤπειρον! Ἦδη, τοῦλάχιστον, τὸ πλοῖόν μᾶς δὲν ἀπολλέσθη ἐν τῷ ἀπέριφῳ τοῦ Εἰρηναίου!"

Ἡ ἐμπιστοσύνη, ἣν ἐδείκνυεν ὁ Ντίκ-Σάντ, μετεδόθη καὶ εἰς ὅλους ὅσοι τὸν ἤκουον ἠμιλούντα.

Ἡ νῆσος τοῦ Πάσχα, — ἢ καὶ ἄλλως ὀνομαζομένη Vaï-Hou— ἀνακαλυφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Cook καὶ τοῦ Lapérouse, καίτι ἐν τῇ 27 μείρη κατὰ πλάτος νότιον καὶ ἐν τῇ 112 κατὰ μήκος ἀνατολικόν.

Ὁ μυσπάρων εἶχεν αὐτῷ παρασυρθῆ κατὰ 15 μείρας πρὸς βορρᾶν, καὶ βεβαίως αὐτως ἐπρεπε νὰ γίνῃ ἐνεκα τῆς τρικυμίας ἐμπροσθεν τῆς ὁποίας ἐφρευγεν.

Τὸ Πιλιγκρίν λοιπὸν ἀπέειχεν ἀκόμη ἀπὸ τῆς ξηρᾶς δύο χιλιάδας μιλίων.

Συνεπῶς, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἀνέμου τούτου ὅστις ἐσύριζεν ὡς κεραυνὸς ὄφειλε τοῦλάχιστον μετὰ δέκα ἡμέρας νὰ τῶν σημείων τι τῆς Ἀμερικανικῆς ἀκτῆς.

Ἄλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐλπίσωσι, ὡς εἶπεν ὁ ὀκίμος, ὅτι ὁ καιρὸς θὰ ἐχλαροῦτο καὶ ὅτι θὰ ἦτο δυνατόν νὰ μεταχειρισθῶσιν ἰστίον τι ὅτε θὰ ἐβλεπον τὴν ξηράν.

Αὕτη ἦτο ἀκόμη ἢ ἐλπίς τοῦ Ντίκ-Σάντ. Ἐλεγεν ὅτι ἢ κατὰ τὴν αὐτὴν πρὸ τῶσων ἡμερῶν ὑρισταμένη, θὰ ἐτελείωνεν ἴσως. Καὶ ἤδη, χάρις εἰς τὴν ἐμφάνισιν τῆς νῆσου τοῦ Πάσχα, ἐγνώριζεν ἀκριβῶς τὴν θέσιν του, καὶ ἠδύνατο νὰ ὀδηγήσῃ τὸ πλοῖόν εἰς τόπον ἀσφαλῆ.

Ναί! Ἄρα εἶδε τὸ ἐρημον τοῦτο σημεῖον ἐν τῷ μέσῳ τῆς θαλάσσης, ὡς δι' εὐνοϊκῆς προσεθήσεως, ἐπανάκητσε τὴν πεποιθήσιν του ὁ Ντίκ-Σάντ.

Τὸ Πιλιγκρίν, ἄρ' ἐτέρου, στερεῶς κατασκευασμένον καὶ ὠπλισμένον, ὀλίγον ὑπέφερε κατὰ τὰς ἰσχυρὰς προσβολὰς τῆς τρικυμίας. Ὅσοι αἱ ναυφθογαῖαι του (ἀβαρῖται) συνίσταντο εἰς τὴν ἀπόλειαν τοῦ ὀλώωνος καὶ τῆς ἀρτεμονίδος, αἵτινα ἠδύνατο νὰ παρασκευασθῶσιν ἐκ νέου.

Οὐδὲ σταγὼν ὕδατος εἶχε διαπεράσει τὸ σκάφος καὶ τὸ κατάστρωμα. Οὐδ' ἐγένετο χρῆσις ὑδραντλιῶν. Ὑπὸ τὴν ἐποψίν ταύτην δὲν εἶχεν τίποτε νὰ ροδῆθῶσιν.

Ἐμεινε λοιπὸν ἀμετάβλητος ἢ κατὰ τὴν αὐτὴν τῆς ὁποίας δὲν ἐφαίνετο ὅτι ἠθέλε μετριάσθῃ ἢ φορᾶ. Ἐκν, ἐν ἰκανῇ τινι μετριάτῃ, ὁ Ντίκ-Σάντ ἠδύνατο νὰ παλαίσῃ μετὰ τοῦ πλοίου του ἐναντίον τοῦ κλύδωνος, δὲν ἠδύνατο ὅμως νὰ διατάξῃ τὸν ἀνεμον τοῦτον νὰ κοπάσῃ, τὰ κύματα νὰ κατευνασθῶσι καὶ τὸν οὐρανὸν νὰ αἰθριάσῃ. Ἐκν ἦτο ἐν τῷ πλοίῳ δεσπότης μετὰ τὸν Θεόν, ἐκτός τοῦ πλοίου, ὁ Θεὸς μόνος ἀώκει τοὺς ἀνέμους καὶ τὰ κύματα.

(ἔπεται συνέχεια).

(Κατὰ τὸν Ἰουλίον Βέρν).

ΕΡΕΥΝΑΤΕ ΤΑΣ ΓΡΑΦΑΣ

Ἐρευνᾶτε τὴν Γραφήν
Καὶ προσέχετε μεγάλως
Εἰς τῶν ἰδεῶν τὸ κάλλος,
Ὅχ' εἰς λόγου τὴν ὕψην!

Ἐρευνᾶτε τὰς Γραφὰς
Κ' ἔχετε χρηστάς ἐλπίδας,
Ὅτ' εἰς ἱεράς σελίδας
Γνώμιας ἔψεσθε σοφὰς!

Ἐρευνᾶτε τὴν Γραφήν
Κ' ἔχετε τὰς ἀληθείας,
Τὰς ἀγνάς αὐτῆς καὶ θείας,
Καὶ τρυφήν ὡς καὶ τροφήν!

Φ. Α. Οἰ.

ΔΡΥΣ ΚΑΙ ΘΑΜΝΟΣ

(Μῦθος κατὰ τὸ Γερμανικόν)

Οὐρανομήκης ὑπερήφανός τις δρυς,
Μακρὰν τὸ βλέμμα κύκλω τῆς ἐκτείνουσα,
Περιεφρόνει θάμνον ὅλως ἀφελῆ,
Κειμένην πρὸ ποδῶν τῆς, οὔτε βλέμματος

Ἐνὸς κᾶν ἀξιοῦσα· ἢ δὲ εἶπε πρὸς αὐτήν:
"Ὅσον κ' ἂν εἶσαι ἔξοχος τὸ μέγεθος,
Καὶ ἐν, θαρρῶ, οὐχ ἦττον ὀμοιάζομεν
Κ' αἱ δύο πρὸς ἀλλήλας ἐντελέστατα.

«Καὶ κατὰ τί;» εὐθύς ἢ δρυς ἠρώτησεν·
—Κυρία, κατὰ τὴν σκιάν καὶ μάλιστα
Ἡ ἰδική σου πόσον μέλαινα ἰδέ!
Ἡ δρυς ἐπὶ στίβῳ τότε ἔρριψε

Τὸ βλέμμα κ' εἶδε τὴν βαθεῖάν τῆς σκιάν
Καὶ πλέον ἐντραπέισα κατεσίγησεν.
"Ὅσα τὰ δένδρα, τόσην ῥίπτουσι σκιάν:
Μεγάλῃν τὰ μεγάλα, τὰ μικρὰ μικράν.

Φ. Οἰ.

Ο ΦΙΛΟΣ ΤΩΝ ΕΝΤΟΜΩΝ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 159)

**Κεφάλαιον Δ'·
ΚΟΛΕΟΠΤΕΡΑ**

Περιγραφή. — Ἦθη. — Ἐνδιαίτησις.

Κικινδελίδαι. Αἱ Κικινδελίδαι εἶναι σαρκοφάγα Κολεόπτερα, αἵτινα οἱ μικροὶ καὶ λεπτοὶ πόδες αὐτῶν καθιστῶσιν εὐσταλέστατα. Τινὰ ἐξ αὐτῶν ἔχουσι σῶμα λεπτὸν ὡς

Εἰκὼν 36. Κολλυρίς ἢ μακροτράχηλος. Collyris longicollis.

Κολλυρίς ἢ μακροτράχηλος, ἰνδικὸν εἶδος καὶ ἕτερον χοιθοροειδὲς ὡς Μάντις ἢ σιαγονοφόρος.

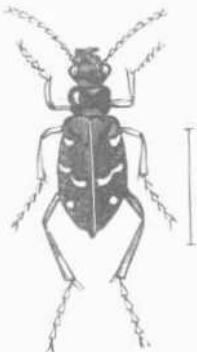
Ὁ χρωματισμὸς αὐτῶν ποικίλλει, ἐν ᾧ τινὲς εἶναι καταμέλαινοι, ἕτεροι λευκοὶ ἢ ἐλέφαντος, πρὸς τοῦτοις ἄλλαι πρόσιναι, κίτρινα, αἱ πλείοτεροι ὅμως ἔχουσι χρῶμα ἐρυθρὸν χαλκοῦν μετὰ μεταλλικῆς στίλβης. Ἀπαρτῶσιν αἱ κικινδελίδαι κατὰ τὸ ἔαρ καὶ τὸ φθινόπωρον,

Εἰκὼν 37. Μάντις ἢ σιαγονοφόρος. Mantidora maxillosa.

τρέχουσαι ἐν ταῖς ὁδοῖς, ταῖς ἀτραποις, τῷ παρακίτῳ, κατὰ τὰς θερμότερας ὥρας τῆς ἡμέρας. Τὸ βῆμά των εἶναι ζωηρὸν, ἢ πτησίς των ταχεῖα ἀλλὰ βραχεῖα. Διὰ τὴν κατορθώσῃ τις νὰ

συλλάβῃ ταύτας πρέπει νὰ εἶναι ἐπιτηδειότατος, μόνον διὰ τῆς ἀπόχης συλλαμβάνονται ἱπάμεναι, ἂν καταπέσωσιν ἐπὶ τῆς γῆς εἰσχωροῦσιν ἐν τοῖς χόρτοις καὶ δυσκόλως πλέον ἀνευρίσκονται.

Εἰκὼν 38. Κικινδέλη τῶν δασῶν. Cicindela sylvatica.

Μεταξὺ τῶν λοιπῶν ἀναφερόμεν Κικινδέλην τὴν τῶν δασῶν, συναντῶσαν ἐν τοῖς δάσεσι, καὶ ἔχουσαν ἐλυτρά χρονοτά, χρώματος ὑπομέλανος ὀρειχάλκου, φέροντα ταινίαν κολπῶδη μεταξὺ δύο λευκῶν στιγμῶν.

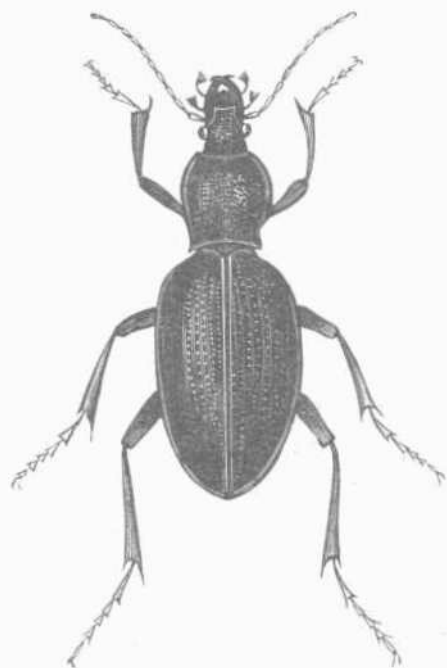
Κάραβοι. Οἱ Κάραβοι εἶναι σαρκοφάγοι, τινὲς δὲν ἔχουσι μεμβρανώδεις πτέρυγας, καὶ οἱ κεκτημένοι ὅμως τούτων ἱπανταὶ ὀλίγον καὶ σπανίως ἐν τῇ ἡμέρᾳ. Οἱ κάραβοι εὐρίσκονται κατὰ μῆκος τῶν ὁδῶν, ὑπὸ τοῖς λίθουσι, τὰ ξηρὰ φύλλα, τὰ βρύα, τὰς ὀγάδας τοῦ ἐδάφους, παρὰ τοῖς ὕδασι, ἐν τῇ ἄμφο καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἐλαφροῦς ὁ παρόχθιος βιοῖ εἰς τὰ παρόχθια τῶν ποταμῶν, ἐν τοῖς τέλμασι τρέχων ἐπὶ τῆς ἰλύος καὶ κρηπτόμενος, ἐπικειμένου κινδύνου, ὑπὸ τὰ φύλλα, ἢ εἰς τὰς ὀγάδας τοῦ ἐδάφους. Τὰ ἐλυτρά τοῦ Ἐλαφροῦ φέρουσι τέσσαρας σειρὰς κοιλοτήτων περιβαλλομένης πρασίῳ χρώματι μετὰ λαμπροῦ στίγματος ἐν τῷ μέσῳ. Τὸ σῶμα, πράσινον ὀρειχάλκου ἄνωθεν, εἶναι πράσινον χαλκοῦ κάτωθεν.

Εἰκ. 39. Ἐλαφρὸς ὁ παρόχθιος. Elaphrus riparius.

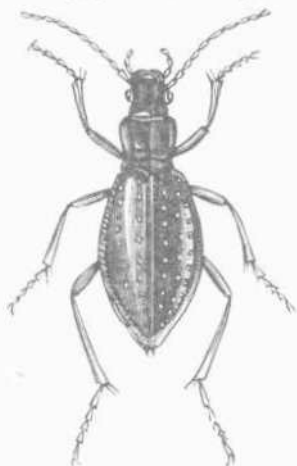
Ὁ Πρόκερος εἶναι ἐκ τῶν γιγαντείων σαρκοφάγων κολεοπτέρων. Καὶ παρ' ἡμῶν εὐρίσκονται ὠραῖοι Κάραβοι, ἰδίως Κάραβος ὁ κατ' ἐρυθρὸς χρώματος λαμπροῦ ἐρυθροῦ χαλκοῦ μετὰ στιγμάτων ἐπὶ τῶν ἐλύτρων.

Τὰ Καλόσωμα, κατατρόγοντα κάμπας, ἀναζητοῦνται ὑπὸ τῶν συλλεκτῶν ἕνεκα τῶν λαμπρῶν αὐτῶν χρωματισμῶν. Καλόσωμος ὁ συκοφάντης, ἔχων κεφαλὴν καὶ θώρακα κυανᾶ,

Εἰκ. 40. Πρόκερος ὁ βροκανίζων. Procerus scabrosus.

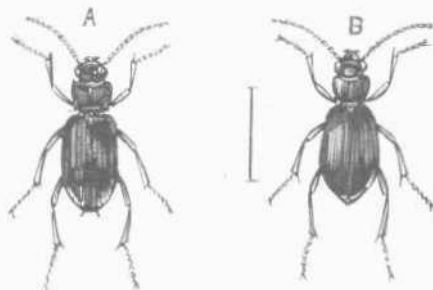
ἔλυτρα πράσινα, οὐδὲν ὑστερεῖ τῶν ὠραιότερων ξενικῶν κολεοπτέρων. Τὴν σύλληψιν συκοφάντου θεωρεῖ μέγα εὐτύχημα ὁ νέος ἔντομολόγος. Διότι οὗτοι δὲν εἶναι μῆτε κοινοί, μῆτε εὐσύλληπτοι. Τρέχοντες ἐπὶ τῶν κλάδων τῶν δρυῶν πρὸς ἀνεύρεσιν καμπῶν, εὐκόλως διαφεύγουσι τὸ ὄμμα τοῦ θηρευτοῦ. Καθιστάμενοι δὲ καταφανεῖς ἕνεκα τῶν λαμπρῶν χρωματισμῶν, ἀνευρίσκονται καὶ κατατρόγονται ὑπὸ τῶν ἔντομοφάγων πτηνῶν. Ἐνίοτε ὅμως ὅταν καταπέσωσιν ἐκ τῶν δένδρων, ἀνευρίσκονται παρὰ τὴν ὄψιν ἢ ἐπὶ τοῦ κορμοῦ προσπαθοῦντες ν' ἀνέλθωσι. Εὐχερέστερον ὅμως συλλαμβάνονται ἂν ἀναγκάσῃ τις τούτους νὰ καταπέσωσι, σείων μεθ' ὀσμῆς τοὺς κορμούς τῶν καμποφόρων δένδρων.

Εἰκ. 41. Κάραβος ὁ κατέρυθρος. Carabus rutilans.

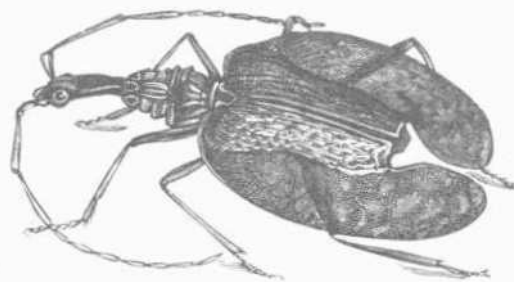
Τὰ Μορμολύκεια, εἶναι περιεργότατα ἕνεκα τοῦ πεπλατυσμένου σχήματος τοῦ σώματος αὐτῶν, τῶν πλατέων ἐλύτρων ὧν αἱ

αἱ Νεβρίαι βιοῦσι παρὰ τὰ ὕδατα καὶ εἰς τὰ ὕδατα μέχρι τῶν ὁρίων τῆς χιόνος. Νέβριος ἢ τῆς ἄμμου εἶναι ἔντομον ὠραῖον εὐρισκόμενον ὑπὸ τὰ χόρτα καὶ τοὺς λίθους τῶν θαλασσιῶν ἀκτῶν, ἔχει χροῶμα λευκὸν κιτρινίζον, καὶ ἔλυτρα φέρουσι μικρὰς μελανιζούσας γραμμὰς. Νέβριος ἢ βραχυτράχηλος εἶναι μέλαινα, ἔχουσα ἔλυτρα κατάστικτα καὶ εὐρίσκεται ὑπὸ τοὺς λίθους.

Εἰκ. 42. Α. Νέβριος τῆς ἄμμου. Nebria sablosa. Β. Νέβριος ἢ βραχυτράχηλος. Nebria brevicollis.

Τὰ Μορμολύκεια, εἶναι περιεργότατα ἕνεκα τοῦ πεπλατυσμένου σχήματος τοῦ σώματος αὐτῶν, τῶν πλατέων ἐλύτρων ὧν αἱ

Εἰκ. 43. Μορμολύκειον τὸ φυλλῶδες. Mormolyce phyllodes.

πλάγια προεξοχαὶ ἐκτείνονται πρὸς τὰ πλάγια καὶ τὰ ὀπισθεν προσδίδοντα τῷ ζῷ μορφὴν ξηροῦ φύλλου.

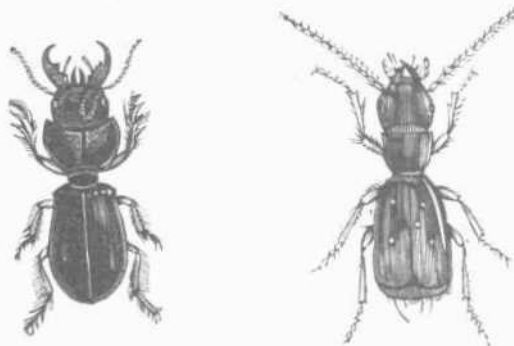
Τὸ ὠραιότερον εἶδος τούτων, ὅπερ ἐπὶ μακροῦς χρόνους διτέλεσε τὸ μόνον γνωστὸν, εἶναι μορμολύκειον τὸ φυλλῶδες τῆς Ἰάβρας.

Οἱ Σκαρίται, εἶναι ἰσχυρὰ θηρευτικὰ κολεοπτέρα ἀρεσκόμενα κυρίως εἰς τὰς ἄμμώδεις ἀκτὰς τῆς Μεσογείου. Τινὰ ἐξ αὐτῶν ὀφθαλμοῦσι φωλεούς, ἐν οἷς διαμένουσιν ἐνεδρεύοντα κατὰ τὴν ἡμέραν, ἐξερχόμενα μόνον τὴν ἑσπέραν καὶ τὴν νύκτα ἕτερα τρέχουσι ἐν πλήρει ἡμέρᾳ.

Σκαρίτης ὁ γίγας, ἔχει κεφαλὴν παχέαν, διαγόνας ἰσχυράς, θώρακα λεπτὸν πρὸς

τὰ ὀπισθεν συνενούμενον τῇ κοιλίᾳ διὰ στενοῦ ποδίσκου.

Τὰ μικρὰ κίτρινα ὠρὰ Κολεοπτέρα, γνωστὰ ὑπὸ τὸ ὄνομα Oepus, διάγουσι περιέργον βίον, μέρος τοῦ βίου του διέρχονται ὑπὸ τὰ θαλάσσια ὕδατα, καὶ ἐκάστην ἡμέραν, ἐπὶ ὀλίγας μόνον ὥρας μένουσιν ἀκάλυπτα τρέχοντα ἐπὶ τῆς ἄμμου.

Εἰκ. 44. Σκαρίτης ὁ γίγας. Scarites gigas. Εἰκ. 45. Oepus τοῦ Robin.

Ἄντα. Οἱ Ἄνται εἶναι σαρκοφάγα κολεοπτέρα, ὧν τὸ ὄσειδες ἄνευ προεξοχῶν σῶμα, εἶναι πεπλασμένον διὰ τὸν ἐν τοῖς ὕδασι βίον οἱ ὀπίσθιοι αὐτῶν πόδες, ἐνίοτε δὲ καὶ οἱ μεσαῖοι εἶναι διατεθειμένοι πρὸς τὴν νῆξιν. Αἱ πτέρυγες κεκολλημέναι ὑπὸ τὰ ἔλυτρα χρησιμεύουσιν εἰς τὰ ἔντομα ταῦτα κατὰ τὴν ἑσπέραν, ὅτε ἡ λαίμαργία αὐτῶν ἐξαντλήσασα πᾶν τὸ περὶ αὐτὰ, τὰ ἐξαναγκάζει ν' ἀναζητήσωσιν ἕτερα ὕδατα πλουσιώτερα εἰς τροφίμα. Κατὰ τὸν χειμῶνα πλείστα ἐξ αὐτῶν εἰσχωροῦσιν ἐν τῇ ἰλύῃ ἕτερα καταφεύγουσιν ὑπὸ τὰ χόρτα καὶ τὰ βρύα. Αἱ κάμπαι αὐτῶν εἶναι ὡς καὶ τὰ ἀκαμαῖα σαρκοφάγοι.

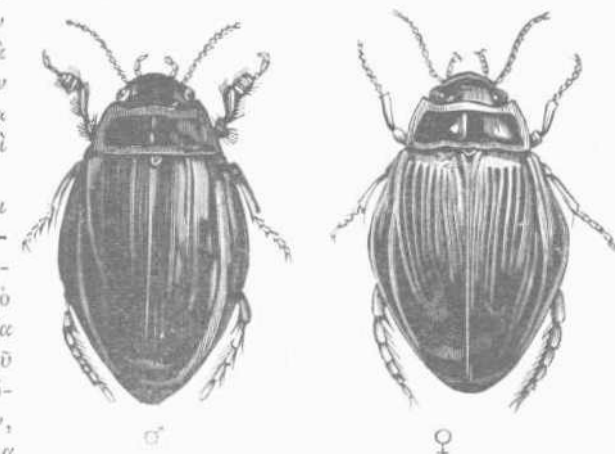
Ὡς ἔντομα μεγάλα οἱ ἄνται, μὴ ἀκούμενοι εἰς τὸν ὀλίγον ἀέρα τὸν ἐν τοῖς ὕδασι, προσέρχονται ὅπως λάβωσι τοιοῦτον εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ἀνέρχονται βραδέως, με κεκλιμένον τὸ σῶμα καὶ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω. Ἡ κοιλία βοηθουμένη ὑπὸ κατασκευῆς ἰδιαιτέρας τοῦ ἀπενθυσμένου, σχηματίζοντος θύλακον ἀεροφόρον, ὅμοιον τῇ ἀεροφόρῳ κύστει τῶν ἰχθύων, ὑψοῦται ὀλίγον ἄνω τῶν ὑδάτων, τὰ ἔλυτρα ἀνασηκῶνται καὶ καταπίπτουσι πάραυτα, συγκροτοῦντα φουσαλλίδα ἀέρος, ἣν δι' ἰσχυρᾶς ὠθήσεως τῶν ὀπισθίων ποδῶν πεπλατυσμένων ἐν εἰδει κώπης, μεταφέρουσιν ἐν τῷ βάθει τοῦ ὕδατος, ὅπως διὰ ταύτης πληρώσωσι τὰ στίγματα αὐτῶν. Τὴν ἐργασίαν ταύτην ἐπαναλαμβάνουσι συχνάκις.

Ἡ κυριώτερα τροφή τῶν ἄντων, ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας, καθὼς καὶ ἐν τῇ πρώτῃ ἡλικίᾳ, ἀποτελεῖται ἐκ καμπῶν διπτέρων καὶ νευροπτέρων, καθὼς καὶ ἐκ γυρίνων βατράχων, μα-

λακίων τῶν γλυκέων ὑδάτων, καὶ ἐξ ἰχθυδίων, συλλαμβάνουσι τὴν λείαν διὰ τῶν προσθίων ποδῶν καὶ φέρουσι ταύτην εἰς τὰς διαγόνους αὐτῶν.

Τὰ ἔλυτρα τῶν ἀρρένων εἶναι λεία, ἀλλὰ τὰ τῆς θηλείας φέρουσιν αὐλακὰς βαθείας.

Οἱ Γυρίνοι. Οἱ Γυρίνοι διαφέρουσι τῶν δυτῶν κατὰ τε τὰ ἦθη καὶ τὴν ὀργάνωσιν. Προτιμῶσι τὰ διανγῆ καὶ ὀλίγον ἀνανεούμενα ὕδατα τῶν λιμναζόντων καὶ ἰλυωδῶν ὑδάτων. Ὅλοι βεβαίως εἶδον τὰ μικρὰ ταῦτα μέλαινα ἔντομα, τὰ στίλβοντα, χαράσσοντα τοὺς ἀλλοκοτωτέρους μαιάνδρους, στρεφόμενα ἀδιαλείπτως, διαστεινόμενα, χωρὶς ποτε νὰ συγκρονηθῶσιν, ἐξ οὗ καὶ ἀπεκλήθησαν περιεργοί. Ἐν καιρῷ λάμποντος ἡλίου ὁμοιάζουσιν ὡς λαμπροὶ ἀστέρες νηχόμενοι ἐπὶ τοῦ κυανοῦ ὕδατος. ὅταν καταδύωνται ταχέως συμπαρασύρουσι μετ' αὐτῶν λεπτὴν φουσαλλίδα ἀέρος προσκεκολλημένην τῇ κοιλίᾳ, ἣτις ὁμοιάζει πρὸς σφαιρίδιον ἀργύρου ἢ ὑδραργύρου. Οἱ Γυρίνοι καταδύουσιν ἀδιαλείπτως τὰ ἔντομα, ἅτινα ὡς αὐτοὶ βιοῦσιν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν ὑδάτων, τὰ ἀνερχόμενα ν' ἀναπνεύσωσι, καὶ τὰ ἐκ τοῦ ἀέρος πίπτοντα εἰς τὸ ὕδωρ. Ἡ ὄρασις αὐτῶν θαυμασίως ὀργανισμένη τοῖς ἐπιτρέπει νὰ θηρεύσωσιν ἐν τε τῷ ἀέρι καὶ τῷ ὕδατι, καὶ νὰ διαφεύγωσι τοὺς ἀπειλοῦντας αὐτὰ κινδύνους ἐν ἀμφοτέροις τοῖς στοιχείοις. Ὁ σύνθετος ὀφθαλμὸς χωρίζεται εἰς δύο μέρη διὰ τοῦ

Εἰκ. 46. Δύτης ὁ πλατύτατος. Ὁ ἄρρην. Θήλεια. Dytiscus latissimus.

πλαγίου τῆς κεφαλῆς, καὶ αἱ κυρτότητες τοῦ κερατοειδοῦς εἶναι ὅλως διάφοροι εἰς τὰ δύο ταῦτα ἡμίσια, ἕνεκα τῆς ποικίλης διαθλάσεως τοῦ φωτός ἐν τῷ ἀέρι καὶ τῷ ὕδατι. Πράγματι, οἱ γυρίνοι διὰ τοῦ ἀνωτέρου μέρους τοῦ ὀφθαλμοῦ αὐτῶν βλέπουσι τὰ ἐν τῷ ἀέρι ἔντομα καθὼς καὶ τὸ ἀπειλοῦν ταῦτα ἄμφορος τῆς χελιδόνος, ὅπερ διαφεύγουσι καταδύόμενα.

διὰ τοῦ κατωτέρου βλέπουσι τὰς νηχομένας κάμπας καὶ τοὺς καταδιώκοντας ταῦτα ἰχθύς.

Ἔνεκα τῆς ὀξείας αὐτῶν ὀράσεως καὶ τῶν ταχειῶν κινήσεων δυσκόλως συλλαμβάνονται οἱ Γυρίνοι πρέπει νὰ ὀφίη τις ταχύτατα τὸ δίκτυον ἐν τῷ μέσῳ τῆς περιγομμένης ἀγέλης ὅπως συλλάβῃ τινὰ ἐξ αὐτῶν.

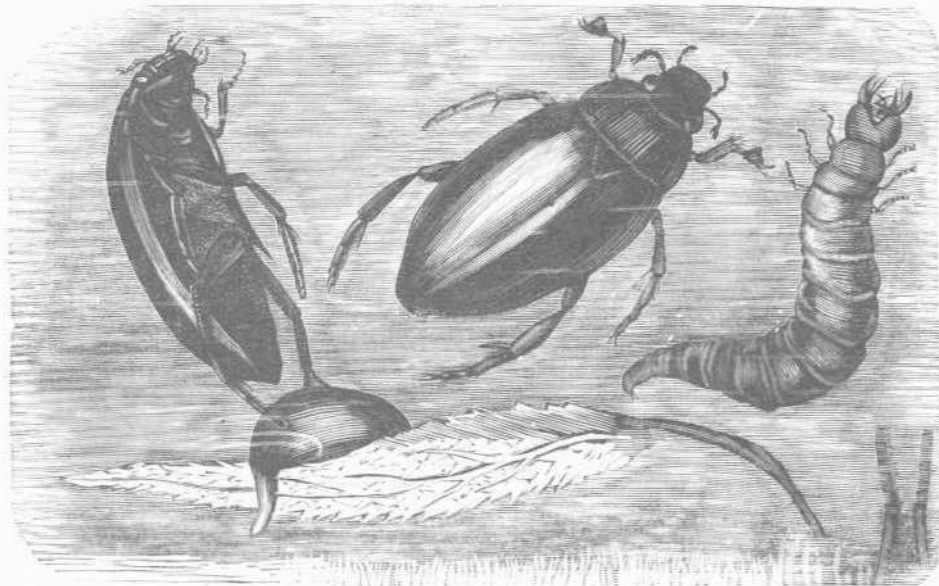
Εἰκ. 47.

Γυρίνος ὁ κολυμβητής. Gyrinus palator.

Ἐπιμήκων γραμμῶν φερουσῶν μικρὰ στίγματα. Ὄταν καταδύονται ἐν τῷ ὕδατι τὸ ἄνω τοῦ σώματος φαίνεται ἀργυρῶδες, διότι ἐλθόντες εἰς τὴν ἐπιφάνειαν προὐμηθεύθησαν ἀέρα. Ὁ Φίλυδρος προχωρεῖ πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος προβάλλων τὴν κεφαλὴν, ἐνῶ αἱ κεφαλαὶ σχηματίζουσαι κύκλον λαμβάνουσι τὸν ἀέρα μεθ' ὃ κατὰ τὴν κίνησιν ἢν ἐκτελεῖ ὅπως ἐπανέλθῃ εἰς τὸ βάθος τοῦ ὕδατος ἢ φυσαλῆς τοῦ ληφθέντος ἀέρος καταβαίνει βαθμηδὸν κατὰ μήκος τοῦ συμπληθέντος ἰστού τοῦ καλύπτοντος τὴν κοιλίαν καὶ φθάνει εἰς τὰ στίγματα. Ἐπίσης περίεργος εἶναι ὁ τρόπος τῆς κατασκευῆς τῆς φωλεᾶς του. Ἡ εἰκὼν 47 δεικνύει θήλειαν συγκρατουμένην ἐκ τοῦ κουκουλίου ὅπερ ὕφανε. Ἐπὶ τι φύλλον τὸ ἔντομον οὐτινος οἱ κοιλιακοὶ ἀδένες ἐκκρίνουσιν εἰδὸς τι μετὰξῆς, κατασκευάζει κουκούλιον μαλακόν, ἐν ᾧ καταθέτει τὰ ὠά του. Τὸ κουκούλιον φέρει σωλῆνα ἐξέχοντα τοῦ ὕδατος, ὅστις δέχεται τὸν χρησιμεύοντα τῷ νεογνῷ ἀέρα, καὶ συγχρόνως καθιστᾷ ἐλαφρότερον τοῦτο ὅπως παρασύρεται

Ἐπιμήκων γραμμῶν φερουσῶν μικρὰ στίγματα. Ὄταν καταδύονται ἐν τῷ ὕδατι τὸ ἄνω τοῦ σώματος φαίνεται ἀργυρῶδες, διότι ἐλθόντες εἰς τὴν ἐπιφάνειαν προὐμηθεύθησαν ἀέρα. Ὁ Φίλυδρος προχωρεῖ πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος προβάλλων τὴν κεφαλὴν, ἐνῶ αἱ κεφαλαὶ σχηματίζουσαι κύκλον λαμβάνουσι τὸν ἀέρα μεθ' ὃ κατὰ τὴν κίνησιν ἢν ἐκτελεῖ ὅπως ἐπανέλθῃ εἰς τὸ βάθος τοῦ ὕδατος ἢ φυσαλῆς τοῦ ληφθέντος ἀέρος καταβαίνει βαθμηδὸν κατὰ μήκος τοῦ συμπληθέντος ἰστού τοῦ καλύπτοντος τὴν κοιλίαν καὶ φθάνει εἰς τὰ στίγματα. Ἐπίσης περίεργος εἶναι ὁ τρόπος τῆς κατασκευῆς τῆς φωλεᾶς του. Ἡ εἰκὼν 47 δεικνύει θήλειαν συγκρατουμένην ἐκ τοῦ κουκουλίου ὅπερ ὕφανε. Ἐπὶ τι φύλλον τὸ ἔντομον οὐτινος οἱ κοιλιακοὶ ἀδένες ἐκκρίνουσιν εἰδὸς τι μετὰξῆς, κατασκευάζει κουκούλιον μαλακόν, ἐν ᾧ καταθέτει τὰ ὠά του. Τὸ κουκούλιον φέρει σωλῆνα ἐξέχοντα τοῦ ὕδατος, ὅστις δέχεται τὸν χρησιμεύοντα τῷ νεογνῷ ἀέρα, καὶ συγχρόνως καθιστᾷ ἐλαφρότερον τοῦτο ὅπως παρασύρεται

δῶν εἶναι σαρκοφάγοι, τὰ ἀκμαῖα ἔντομα τρέφονται ἐκ φυτῶν. Ἐν τῇ ὁμοιογενεῖᾳ ταύτῃ, τῇ περιλαμβανοῦσῃ ἔντομα μορφῆς καὶ ἡθῶν διαφόρων, τινὰ νήχονται μετ' εὐκολίας, ἕτερα περιδιαβάζουσιν ὑπὲρ τῆς ἐπιφανείας τῶν ὑδάτων ὡς αἱ μυταὶ βαδίζουσαι ἐπὶ ὁρόφου, πλεῖστα προσκολλῶνται εἰς τοὺς ὑποβρυχίους

Εἰκ. 48. Φίλυδρος ὁ ὑπόμελας. Hydrophilus piceus.

λίθους ἢ ἔρπουσιν ἐπὶ τῆς ἰλύος, ἐνταῦθα οἰκοῦσιν ἐν τοῖς περιττώμασι, εἰς ἀποτρίμματα φυτῶν ἢ εἰς μύκητας. Ἡ ὁμοιογένεια τέλος αὕτη περιλαμβάνει γίγαντας καθὼς καὶ μικροσώμα ἔντομα.

Φίλυδρος ὁ ὑπόμελας βιοῖ εἰς τὰ λιμνάζοντα ὕδατα· συχνάκις ἵπταται ὅπως μεταβῆ ἀπὸ τεναγῶν εἰς ἕτερον τεναγῶν. Τὸ μέγα τοῦτο κολεόπτερον, ὅπερ συχνότατα ἀνατρέφουσιν ἐν ἐνυδροτροφείοις, ἔχει ἑλντρα στίλβοντα ὑπομέλανα πρασινίζοντα, μετὰ τριῶν

καὶ προσκολλᾶται εἰς τὰ ἐπιπλέοντα σώματα κάτωθι τῶν ὁποίων προφυλλάσσεται. Εἰς διάστημα τριῶν ὡρῶν τὸ κελλίον κατασκευάζεται καὶ ὀυμουκείται ὑπὸ τῆς μητρὸς εἰς τι ἡσυχον μέρος καὶ ἐγκαταλιμπάνεται ἐπὶ τοῦ κύματος. Μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας τὰ ὠά ἐκκολάπτονται καὶ μετ' ὀλίγον αἱ κάμπαι ἄρχονται τοῦ ἔργου αὐτῶν, ἐξ οὗ ἀπεκλήθησαν δολοφόνοι σκώληκες.

Κάμπαι, γυρίνοι βατράχων, μαλάκια, τὰ πάντα ἀνηλεῶς κατακρεουργοῦνται ὅπως κο-

ρεσθῶσιν αὐταί. Ἐν τῷ κινδύνῳ ὅμως, ὃ ἀμείλικτος θηρευτής, ὅστις εἶναι μᾶλλον λαίμαργος ἢ ἀνδρείος, ἀναδείκνυται ταπεινός. Διὰ μεθόδου ἀνεξηγήτου ἄχρι τοῦδε, ἡ κάμπη φοβηθεῖσα καθίσταται μαλακῆ, δὲν δεικνύει οὐδὲν σημεῖον ζωῆς καὶ φαίνεται ἀναισθητος εἰς πᾶν τὸ θῖγον αὐτῆν. Ἀπλῆ πονηρία πολέμου, ἐφευρεθεῖσα, πρὸς ἀποπλάνησιν τῶν ἐχθρῶν τῶν ἐπιζητούντων ζῶσαν λείαν· συχνότατα ἀπατῶνται καὶ παρέρχονται περιφρονητικῶς τὸ ἄθλιον τοῦτο λείψανον. Ἐὰν κατὰ τύχην τὸ τέχνασμα ἀνακαλυφθῇ, πάραυτα ἡ κάμπη ὀφίπει ὑγρὸν ὑπόμελαν, θολόνων τὸ ὕδωρ καὶ ἀποκρύπτει ταύτην ἀπὸ τῶν βλεμμάτων τοῦ ἐπιτιθεμένου.

Τὸ ἔντομον μεταμορφοῦται ἐν τῇ γῇ.

Σταφυλινίδαι. Οἱ σταφυλινίδαι ἀνήκουσιν εἰς τὰ ἔντομα εἰς ἃ ἐλαχεν ὁ κλήρος· ἀπαλλάξουσι τὸ ἔδαφος πάσης ἀκαθαρσίας καὶ σηπομένης οὐσίας, αἵτινες θὰ καθίστων ἀκαθαρτον τὸν ἀέρα. Ἡ ἐξωτερικὴ αὐτῶν μορφή δὲν ὁμοιάζει σχεδὸν πρὸς τὰ λοιπὰ κολεόπτερα. Ἡ κεφαλὴ αὐτῶν εἶναι μεγάλη καὶ προσκολλημένη τῷ θώρακι διὰ λεπτοῦ ποδίσκου· ἡ κοιλία πεπιεσμένη μᾶλλον μακρὰ ἢ πλατεῖα ἐξέχει τῶν ἐλύτρων, ἅτινα εἶναι βραχυτάτα καὶ καλύπτουσι τὰς λίαν συμπτηγθεῖσας μεμβρανῶδεις πτέρυγας. Πολλὰ εἶδη, ὅταν ταράσῃ τις ταῦτα, ἀνοίγουσι τὰς ἰσχυρὰς διαγῶνας καὶ ἀνυψοῦσι μετ' ἀπειλητικοῦ ἡθους τὴν κοιλίαν των. Πάντοτε δὲ σχεδὸν διαδίδουσι ἰσχυρὰν ὀσμὴν μόσχου. Οἱ Σταφυλινίδαι, οἰκοῦσιν εἰς τὰ περιττώματα, τὰ πτώματα, τὰ παντὸς εἶδους ἀπορρίμματα, εἰς τοὺς μύκητας, ὑπὸ τὰ βρύα, τοὺς φλοιοὺς τοῦς λίθους, τὴν στεφάνην τῶν ἀνθῶν· ἕτεροι συνοικοῦσιν ὡς φίλοι ἐν ταῖς μυρμηκείαις τῶν μυρμηκῶν ἢ ταῖς φωλεαῖς τῶν βόμβων. Ὁξύπορος ὁ ἐρυθρὸς ἀνήκει τῇ ὁμοιογενεῖᾳ τῶν σταφυλινίδων καὶ εἶναι ἔντομον ἐρυθρὸν ἔχον μελανὸν τὸ ἄκρον τῆς κοιλίας.

Εἰκ. 49.

Ὁξύπορος ὁ ἐρυθρός. Oxygorus rufus.

Εἰκ. 50.

Λομέχουσα ἡ παράδοξος. Lomechusa paradoxe.

Αἱ Λομέχουσαι συνοικοῦσι μετὰ τῶν μυρμηκῶν ἀλληλοβοηθούμενοι. Ὁ Σταφυλινίδαι δὲν δύναται νὰ τρώγῃ μόνος· ἀφ' ἑτέρου ὃ

μύρμηξ ὁρέγεται τὰ περιττώματα τοῦ σταφυλίνου. Συμφωνοῦσι λοιπὸν, αἱ λομέχουσαι ἐγκαθίστανται παρὰ τοῖς μύρμηξιν. Οὗτοι μόνις προσκληθῶσιν ἐμοῦσι τὸ ὑγρὸν αὐτῶν ἐν τῷ στόματι τοῦ σταφυλίνου. Μετ' ὀλίγον ὃ μύρμηξ παρουσιάζεται εἰς τὸ ἀντίθετον ἄκρον τοῦ σταφυλίνου, ὅστις ἐξ ἀμοιβαιότητος ἀνυψοῖ εὐαρέστως τὴν κοιλίαν του καὶ ἐπιτρέπει εἰς τὴν τροφὸν του νὰ ἐκμυζήσῃ τὰ ἐκρέοντα ὑγρά. Μήπως ἄρα γε αἱ λομέχουσαι εἶναι ἄπλᾶ ἀποστακτήρια χρησιμεύοντα εἰς ἀπόσταξιν τοῦ ὑδρομέλιτος;

Ψυλλοφίδαι. Τὰ μικρὰ ταῦτα ἔντομα καταφεύγουσιν ὑπὸ τὰ βρύα, τοὺς φλοιοὺς, εὐρίσκονται περὶ τὰ ὕδατα καὶ τὰ λιπάσματα πλεῖστα φιλοξενοῦνται ὑπὸ τῶν μυρμηκῶν.

Σιλοφίδαι. Οἱ νεκροφόροι, τὰ μεγαλείτερα κολεόπτερα τῆς ὁμοιογενείας ταύτης, ἔχουσιν ὄσφρησιν τόσῳ ἰσχυρὰν, ὥστε αἰσθάνονται ἀπὸ μερίστης ἀποστάσεως τὰ πτώματα ἐξ ὧν τρέφονται. Οἱ νεκροφόροι εἶναι ἀληθεῖς νεκροθάπται· θάπτουσι μετὰ μερίστης φροντίδος, καὶ διὰ τὰ τραφῶσι, καὶ διὰ νὰ παρασκευάσωσι τροφήν τοῖς ἀπογόνους αὐτῶν, πτώματα πτηνῶν, μικρῶν θηλαστικῶν καὶ βατράχιων. Μόλις διὰ τῆς ὀσμῆς διαδοθῇ ἡ ὑπαρξὶς πτώματος, οἱ νεκροφόροι προσέρχονται ὅπως θάψωσι τοῦτο. Σκάπτει τὸ ἔδαφος πέριξ καὶ κάτωθεν τόσῳ καλῶς, ὥστε βαθμηδὸν τὸ πτῶμα καταδύεται ἐν τῇ γῇ καὶ μετὰ μικρὸν καλύπτεται. Αἱ θήλειαι τίκτουσι τὰ ὠά ἐν τῷ ἐσωτερικῷ, καὶ αἱ κάμπαι κατὰ τὴν ἐκκόλασιν εὐρίσκουσιν ἐν ἀφθονίᾳ ἀπόζοντα κρέατα ὧν αὐτὰ ὀρέγονται.

(Ἔπεται συνέχεια)

Ν. Χ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΑΔΗΣ

Ἐπὶ τῷ ἄνω, ἀνθρώπῳ, στυγερὸν τὸ πάλαιον ἔκτετο Ὅς μέγιστον τῶν γυναικῶν τοῦ κόσμου ἔβου κρίνω.

✠

Ἄν τὰ ἐκτελεσθῇ ποτε ἠδύνατο τελείως Σενέλαγε προσορισμὸς ἡμῶν ὁμοῦ καὶ βίος...

✠

Ἄλλ' ἑαυτὸν ποτ' ἐντελῶς οὐδέεις, οὐδέεις γνωρίζει· Κ' ἐπ' ἀπειρον ὁ ἀνθρώπος πρὸς τὰ ἔμπροσθ' βαδίζει.

Φ. οἰ.

ΣΧΟΛΗ ΤΟΥ ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ

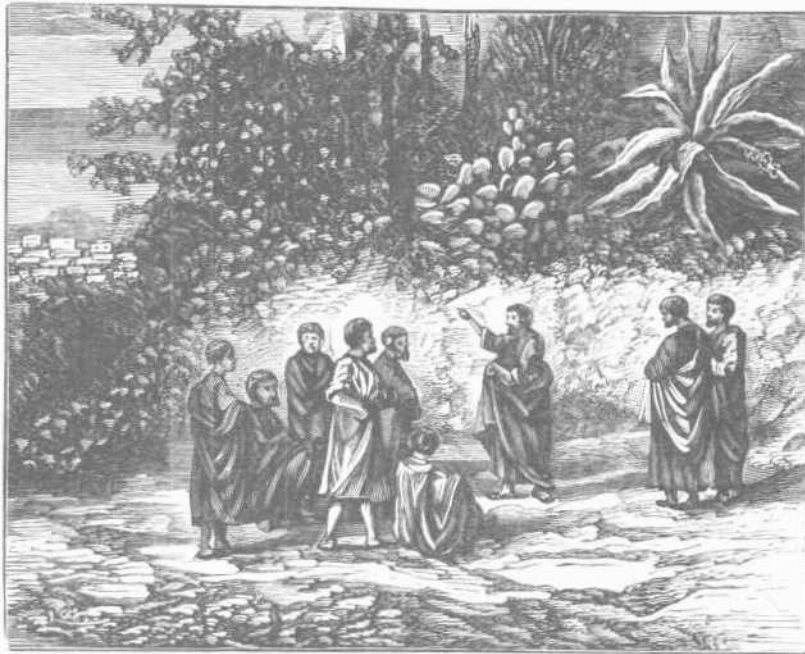
Πυθαγόρας, ὁ μεγαλύτερος μαθηματικός καὶ φιλόσοφος τῆς ἀρχαιότητος, ἐγεννήθη κατὰ τὸ 580 π. χ. Ἄγνωστοί τίς ὑπῆρξεν ὁ τόπος τῆς γεννήσεώς του· ἄλλοι μὲν ἰσχυρίζονται ὅτι ἐγεννήθη ἐν Σιδῶνι, ἄλλοι δὲ ἐν Φοινίκῃ, καὶ ἄλλοι λέγουσιν ὅτι ὠνομάσθη Πυθαγόρας ὡς προλεχθεὶς ὑπὸ τῆς Πυθίας (μάντεως τῶν Δελφῶν) καθ' ὅσον αὐτὴ

εἶπεν εἰς τὴν μητέρα του ὅτι θὰ γεννήσῃ υἱὸν περιφθήμεν διὰ τὴν σοφίαν του· ἄλλοι τέλος λέγουσιν ὅτι ἐγεννήθη ἐν Σάμῳ, νήσῳ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, πλησίον τῆς Μικρῆς Ἀσίας. Ὁ περιώνυμος Πολυκράτης, τύραννος τῆς Σάμου, θέλων πιθανῶς νὰ ἐμποδίσῃ τὴν μετανάστευσιν τῶν ὑπηκόων του, εἶχεν ἀπαγορεύσῃ τὴν ἀναχώρησιν τῶν νέων ἐκ τῆς νήσου. Ὁ Πυθαγόρας, ὅμως ἀψήφῳ τὴν ἀπαγόρευσιν, ἀφῆκε τὴν Σάμον καὶ ἤρχισε τὰ μεγάλα αὐτοῦ ταξείδια. Μετέβη εἰς τὴν Μίλητον ὅπου ἔλαβε μαθήματα παρὰ τοῦ Θαλῆ. διῆλθε τὴν Φοινίκην καὶ ἔφθασεν εἰς τὴν Αἴγυπτον ὅπου ἐζήτησε παρὰ τῶν ἱερέων νὰ μυηθῇ εἰς τὴν ἐπιστήμην αὐτῶν.

Ὁ Πυθαγόρας μετέβη κατ' ἀρχάς πρὸς τοὺς ἱερεῖς τῆς Ἡλιουπόλεως, οἵτινες τὸν ἐπεμψαν πρὸς τοὺς ἱερεῖς τῆς Μέμφιδος, καὶ οὗτοι πρὸς τοὺς ἱερεῖς τῶν Θηβῶν. Ἴνα δὲ μηδενίσῃ τὴν κακὴν θέλησιν τῶν Θηβαίων ἱερέων, ὁ Πυθαγόρας δὲν ἐδίστασε νὰ εἰσέλθῃ ὡς πρωτόπειρος εἰς τὸν σύλλογον αὐτῶν ὑπεδλήθη εἰς τὰ θρησκευτικὰ αὐτῶν ἔθιμα καὶ καθήκοντα καὶ διέμεινεν εἴκοσι ἔτη μετ' αὐτῶν. Διηγούνται ὅτι ὁ βασιλεὺς τῆς Περσίας Κραμβύσης εἰσβαλὼν εἰς τὴν Αἴγυπτον ἀπεκόμισεν εἰς Βαβυλῶνα πολλοὺς αἰχμαλώτους, μεταξὺ τῶν ὁποίων εὗρισκετο καὶ ὁ Πυθαγόρας. Ὁ ἥρωας ἡμῶν ἐπε-

σκέφθη τὴν χώραν τῶν Ἰνδοῦν τὴν Περσίαν καὶ τὴν Ἰνδικὴν ὅπου ἡ μνήμη τοῦ ὀνόματός του μένει ἀκόμη.

Μετὰ δωδεκαετῆ αἰχμαλωσίαν, ὁ Πυθαγόρας (ἦτο τότε 60 ἐτῶν) ἐπανέρχεται εἰς Σάμον, ἦτις ἦτο πάντοτε ὑπὸ τὴν ἐπικυριαρχίαν τοῦ βασιλείου τῶν Περσῶν, χωρὶς ὅμως ἡ ἐπικυριαρχία αὐτὴ νὰ ἐδραιωθῇ. Μετὰ μακρὸν ταξείδιον εἰς

τὴν Ἑλλάδα καὶ Ἰταλίαν, ὁ Πυθαγόρας ἔφθασεν εἰς τὴν Κρότωναν, πόλιν τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος, παρὰ τὸ Βρούττιον, πλησίον τῆς Θαλάσσης. Ἐκεῖ ἀπεφάσισε νὰ ἰδρύσῃ σχολὴν ἐν ἣ ἔδιδασκε τὰς θεωρίας αὐτοῦ.

Ὁ Πυθαγόρας ἔσχε τραγικὸν τέλος. Διηγούνται ὅτι μερὶς εἶχε σχηματισθῆ ἐν Κρότωνι κατὰ τῶν Πυθαγορείων, ὧν ἡ σχολὴ πρὸ πολλοῦ ἦτο εἰς θέσιν νὰ κυβερνᾷ τὴν πόλιν εἴτε ἀμέσως, εἴτε ἐμμέσως διὰ τῆς ἐπιτροπῆς αὐτῆς. Ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ κόμματος τούτου ἦτο ὁ Κύλων μαθητῆς τοῦ Πυθαγόρου ἄλλοτε καὶ ἐκδιωχθεὶς τῆς σχολῆς. Μίαν ἡμέραν οὗτος ὁ Πυθαγόρας ἦτο εἰς τοῦ Μίλωνος τὴν οἰκίαν μετὰ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, φθάνει ὁ Κύλων μετὰ πολλῶν συνεταίρων καὶ θέτει πῦρ εἰς τὴν οἰκίαν. Ὁ Πυθαγόρας

ἄγων ἡλικίαν ὀγδοήκοντα ἕως ἐνενήκοντα ἐτῶν ἐχάθη ἐντὸς τῶν φλογῶν.

Ὁ Πυθαγόρας ὑπῆρξεν ὁ ἀρχηγὸς σχολῆς ἦτις ἀριθμεῖ ἐπιφανεῖς ἀστρονόμους: ὁ Νικήτας ὁ Ἡρακλείδης τοῦ Πόντου, ὁ Φιλόλαος . . . καὶ λοιποί. Ἴδου ποία ἦτο ἡ βᾶσις τῆς διδασκαλίας του: ὁ ἥλιος εἶναι ἀκίνητος ἐν τῷ διαστήματι πέριξ δὲ αὐτοῦ στρέφονται οἱ πλανῆται καὶ ἐν μέρει ἡ Γῆ· οἱ δύο ἀστέρες ὁ Ἑσπερος καὶ ὁ Ἐωσφόρος εἶναι εἰς καὶ ὁ αὐτὸς ἀστὴρ, ὁ πλανήτης τῆς Ἀφροδίτης. Ἡ Γῆ εἶναι στρογγύλη καὶ τοιαύτη ὥστε δύναται νὰ ὑπάρξωσιν ἀνθρωποὶ εὐθεῖς ἐπὶ τῶν ποδῶν των καὶ κατὰ διεύθυνσιν ἀντίθετον ἐκείνης ἣν ἔχομεν ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου ἡμισφαιρίου· στρέφεται δὲ περὶ ἑαυτὴν παρέχουσα οὕτω τὴν ἡμέραν καὶ τὴν νύκτα.

Πᾶσαι αἱ Πυθαγορεῖαι ἰδέαι ἄς ἀνεφέραμεν εἶναι τελείως ἀκριβεῖς ὡς ἡ νεωτέρα ἐπιστήμη ἐβεβαίωσε. Συγγραφεῖς τινες ἀρνοῦνται ὅτι ὁ Πυθαγόρας ἐγνώριζε τὴν κίνησιν τῆς Γῆς περὶ τὸν ἥλιον, ἀλλὰ δὲν θὰ ἐξετάσωμεν οὐδόπως τὸ ζήτημα τούτο. Ἄλλ' οὐχ ἦττον ὁ Πυθαγόρας καὶ οἱ μαθηταὶ του μετέδιδον ἐσφαλμένους πληροφορίας ἐπὶ τινῶν ζητημάτων.

Οὕτω ὁ Πυθαγόρας ἔλεγε ὅτι οἱ ἀστέρες εἶναι προσκεκολλημένοι ἐπὶ μίξ κρυσταλλίνης σφαίρας· ὅτι ἕκαστος πλανήτης ἦτο ὁμοίως ἐπὶ μίξ σφαίρας προσκεκολλημένος· ὅτι πάντες οἱ ἀστέρες ἐκινούντο διαγράφοντες τὴν τελείαν γραμμὴν, τὸν κύκλον . . . Ὁ Πυθαγόρας παρεδέχετο τὴν πολλαπλότητα τῶν κόσμων καὶ ἐβεβαίωσε, ἐπὶ παραδείγματι, ὅτι τὰ ζῶα τὰ εὐρισκόμενα ἐπὶ τῆς Σελήνης εἶναι πεντάκις ἰσχυρότερα τῶν τῆς Γῆς! Καλὸν εἶναι ἐνταῦθα νὰ ἀναφέρωμεν ὀνόματά τινα ἀστρονόμων εἴτε ἀνηκόντων εἰς τὴν σχολὴν τοῦ Πυθαγόρου εἴτε εἰς τὴν σχολὴν τῆς Ἐλέας, ἧς ὁ ἰδρυτὴς Ξενοφάνης

ἀπέθανεν ἐν τῇ πόλει Ἐλέα . . . Ἀναφέρονται ἐν παρόδῳ :

Τὸν φιλόσοφον Ἐμπεδοκλῆ, ὅστις ἔπεσεν, ὡς λέγουσιν, εἰς τὸν κρατῆρα τῆς Αἴτνης, ἵνα μὴ ἀφήσῃ οὐδὲν ἴχνος τοῦ θανάτου αὐτοῦ.

Τὸν Νικήταν, ὅστις ἐβεβαίωσε ὅτι ἀργότερον ἀπέδειξεν ὁ Κοπέρνικος, ὅτι δηλ. ἡ Γῆ κινεῖται ἡμεῖς δὲ βλέπομεν τὰ φαινόμενα, ὡς εἴαν ἡ Γῆ ἦτο ἀκίνητος καὶ ἐκινεῖτο ὁ οὐρανός.

Τὸν Μίτωνα οὐτινος θὰ διηγηθῶμεν τὴν ἱστορίαν ἄλλοτε, καὶ ὅστις παρετήρησεν ὅτι μετὰ δέκα ἐννέα ἔτη ἡ Γῆ καὶ ὁ ἥλιος κατέχουσι τὰς ἰδίας θέσεις.

Τὸν Δημόκριτον ὅστις πρῶτος ἀνεκάλυψεν ὅτι ὁ Γαλαξίας ἦτο σωρὸς ἀστέρων ἀπείρως ἀπομακρυσμένων καὶ ὧν τὸ φῶς συγχέεται καὶ σχηματίζει λάμπην ὑπόλευκον.

Ὁ μέγας φιλόσοφος Πλάτων, μαθητῆς τοῦ Σωκράτους, ἐγεννήθη κατὰ τὸ ἔτος 424 πρὸ Χριστοῦ. Εἰ καὶ δὲν ἦτο καθαρώς εἰσαὶ ἀστρονόμος, ἐν τούτοις δέον νὰ ἀναφέρωμεν τὸ ὄνομά του, διότι πρῶτος ἐνόησεν ὅτι ἡ Ἀστρονομία δὲν συνίσταται μόνον εἰς τὴν προσεκτικὴν παρατήρησιν τῆς ἀνατολῆς καὶ τῆς δύσεως τῶν ἀστέρων, ἀλλ' ὅτι ἔχει σκοπὸν ὑψηλότερον δηλ. τὸν προσδιορισμὸν τῶν γενικῶν νόμων τῆς κινήσεως τῶν οὐρανίων σωμάτων.

Μαθητῆς τις τοῦ Πλάτωνος, ὁ Εὐδόξος, προσεπάθησε νὰ προσδιορίσῃ τοὺς νόμους, οὓς ἀκολουθοῦσιν οἱ ἀστέρες, οἱ πόσον εὐφυῶς ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος ὄργανα τοῦ χρόνου ὀνομασθέντες, ὑπῆρξε δὲ ὁ πρῶτος τῶν σοφῶν τῶν ἐξεληθόντων ἐκ τῆς σχολῆς τῆς τοῦ Πλάτωνος Ἀκαδημίας, ἣν ὁ Πλάτων ἱδρυσεν ἐν Ἀθήναις εἰς τόπον κατάφυτον ἐκ ἐνδύων ὀνομαζόμενον Ἀκαδημαίαν.

ἈΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΞΗΜ. ΓΑΛΑΝΗΣ

ΑΓΩΝ Α' ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΜΑΘΗΤΩΝ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΑ Α'

Α' τάξις Γυμνασίου

Νὰ συντεθῇ διήγημα ἢ ἱστορήμα τι ἐν γλώσσῃ ὅσον ἐνεστὶν ἀπταιστώ, καθαρῶ καὶ ὑποσῶν γλαφυρῶ ἐπὶ τῇ βᾶσει ἐνὸς ἐκ τῶν ἐξῆς τριῶν ἀρχαίων γνωμικῶν :

γνώθι σαυτὸν

μηδὲν ἄγαν (ἢ πᾶν μέτρον ἄριστον)

μηδένα πρὸ τοῦ τέλους μακάριζε

τὰ ὅποια δύναται νὰ θεώσῃ καὶ ὡς ἐπισφραγιστικὸν ἐπιμύθιον.

Βραβεῖον : Πεντάτομος Ἱστορία, Κ. Παπαρηγοπούλου.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΑ Β'

Γ' τάξις Γυμνασίου

Νὰ ἐκτεθῇ ὑπὸ τῶν διαγωνιζομένων τίς καὶ ποῖος τῶν ἐξῶν ἀνδρῶν τῆς ἱστορίας τῶν Ῥωμαίων εἶνε, κατ' αὐτοῦς, ὁ σημαντικώτατος καὶ σεβαστότατος χαρακτήρ καὶ διατί· ἕκαστος, ἐννοεῖται, τὴν ἰδίαν ἑαυτοῦ γνώμην καὶ ὑποκειμενικὴν κρίσιν πρόκειται ἐνταῦθα νὰ ἐκφράσῃ.

Βραβεῖον : Λεξικὸν ἀρχαιολογικόν, ὀϊτομον, Ἀλεξάνδρου Ραγκαβῆ.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΑ Γ'

Β' τάξις Γυμνασίου

Νὰ ἐκτεθῇ ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας γεγο-

νός τε, ὅσον ἔνεστι σπουδαιότερον, καὶ ὠραιότερον, ἐπὶ τὸ *Λακωνικώτερον*. Οἱ διαγωνισθόμενοι σφείλουσι νὰ γράψωσι περὶ πάντων χωρὶς νὰ γράψωσι πολλὰ.

Οὐδεμίαν περιττὴν φράσιν ἢ λέξιν πρέπει νὰ ἔχη τὸ θέμα των.

Βραβεῖον : Λεξικὸν ἑλληνικῆς γλώσσης, διτομον, ὑπὸ Ἀ. Γιάνναρη.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΑ Δ'

Α' τάξις Γυμνασίου

Νὰ ἐκτεθῆ τὸ ὄνειρον τῆς *Μαρθίρης* ἢ τὰ συμβάντα μεταξὺ *Κύρου* καὶ *Τομύριδου*, (ἐκ τοῦ *Ξενοφῶντος*), ὡς εἰὼν τε συντόμως καὶ καλλιπεῶς.

Βραβεῖον : Λεξικὸν ἀπάντων τῶν ῥημάτων, ὑπὸ Γεωργίου Ζηκίδου.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΑ Ε'

Β' τάξις ἑλληνικοῦ σχολείου

Νὰ ἐκτεθῶσι τὰ τοῦ *Κύρου*, τοῦ βασιλέως τῶν Ἀθηναίων, ὡς εἰὼν τε συντόμως καὶ καλλιπεῶς.

Βραβεῖον : Λεξικὸν ἑλληνικῆς γλώσσης, διτομον, ὑπὸ Ἀ. Γιάνναρη.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΑ ΣΤ'

Β' τάξις ἑλληνικοῦ σχολείου

Νὰ ἐκτεθῶσι τὰ συμβάντα τοῦ Ἰωσήφ ἐν Αἰγύπτῳ, (ἐκ τῆς ἱερᾶς ἱστορίας), συντόμως καὶ γλαφυρῶς.

Βραβεῖον : Λεξικὸν ἀπάντων τῶν ῥημάτων, ὑπὸ Γεωργίου Ζηκίδου.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΑ Ζ'

Α' τάξις ἑλληνικοῦ σχολείου

Τὸ βραβεῖον συνιστάμενον ἐκ τῶν χρυσοδέτων *Λατικῶν Παραμυθίων* τοῦ *Ἄνδερσεν*, μεταφρασθέντων ὑπὸ Δ. Βικέλα, θ' ἀπονεμηθῆ εἰς ἐκεῖνον ὅστις θὰ ἐκθέσῃ τὸ ὠραιότερον παραμύθιον τὸ ὁποῖον τυχὸν ἤκουσε παρὰ τῆς μάμμης του ἢ τινος ἄλλου τῶν οἰκείων αὐτοῦ.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΟΡΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΑΤΩΝ

Ἰπὸ τῶν διαγωνισθασμένων ἀνάγκη νὰ τηρηθῶσι τὰ ἑξῆς :

α') Τὰ χειρόγραφα ν' ἀποσταλῶσι πρὸς τὴν διευθύνσιν πρὸ τῆς πρώτης Μαρτίου ἑ. ἔτους.

β') Νὰ ᾄσι καλλιγεγραμμένα ἢ τοῦλάχιστον εὐανάγνωστα.

γ') Νὰ φέρωσι κάτωθι τὴν ὑπογραφήν τοῦ μαθητοῦ (ὄνομα καὶ ἐπώνυμον), τὴν πατρίδα, τὴν ἡλικίαν, τὴν τάξιν καὶ τὸ σχολεῖον εἰς ὃ ἀνήκει.

Ἐνταῦθα παρατηροῦμεν τὰ ἑξῆς : Δὲν δύναται μαθητῆς τῆς δ', ἐπὶ παραδείγματι, τάξεως τοῦ γυμνασίου νὰ πραγματευθῆ θέμα τῆς τρίτης ἢ καὶ κατωτέρας ἢ καὶ τ'ἀνάπαιιν. Πρὸς πίστωσιν δὲ τούτου κάτωθι τοῦ σταλησομένου θέματος πρέπει νὰ ὑπογράψῃ ὁ διευθυντῆς τοῦ σχολείου εἰς ὃ ἀνήκει ὁ διαγωνιζόμενος μαθητῆς, καὶ νὰ πιστώσῃ ὅτι πιστεύει, ὅτι τὸ ἀποστελλόμενον θέμα εἶνε ἀνάλογον τῶν διανοητικῶν τοῦ μαθητοῦ δυνάμεων καὶ ὅτι ὁ μαθητῆς οὗτος ἀνήκει εἰς ἣν τάξιν καὶ τὸ θέμα περὶ οὗ πραγματεύεται. Παρὰ δὲ τὴν ὑπογραφήν νὰ τεθῆ καὶ ἡ σφραγὶς τοῦ σχολείου.

Διὰ τοῦ μέσου τούτου θέλομεν ν' ἀποφύγωμεν τὸ σύνθηδες ἐκεῖνο καὶ γνωστὸν μέσον, τῆς ὑποβολῆς ὁηλαδὴ ἔργων ξένης χειρὸς, δι' οὗ ἀνατρέπεται ἄρδην καὶ ματαιοῦται ὁ σκοπὸς τῶν διαγωνισμάτων.

Παρακαλοῦμεν δὲ τοὺς διδασκάλους ἵνα προθύμως παράσχωσιν ἡμῖν τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην.

δ') Ἐν γένει δὲ οἱ κριταὶ θὰ λάθωσιν ὑπ' ὄψιν τὰ ἑξῆς :

Τὴν ὀρθογραφίαν, τὸ ὀρθὸν τῆς συντάξεως, τὸν συνειρμὸν τῶν ἰδεῶν καὶ διανοημάτων, τὴν ἀκριθεῖς χρῆσιν τῶν λέξεων καὶ τὸν *λακωνισμόν* ὁηλαδὴ τὴν βραχυλογία.

Ἄφ' ἑτέρου δ' ἐπίσης τὴν ἡλικίαν τοῦ μαθητοῦ.

Μετὰ ταῦτα δὲ θὰ δημοσιευθῶσι κρίσεις ἐπὶ τῶν διαγωνισμάτων, διδακτικὸν ἔχουσαι χαρακτηριστήρα.

Τὰ βραβευθασόμενα θέματα θὰ δημοσιευθῶσιν ἐν τῷ «*περιοδικῷ*»

Ὅπως λάβῃ τις μέρος εἰς τὰ διαγωνίσματα ταῦτα πρέπει νὰ ἦναι μαθητῆς πληρώσας τὴν συνδρομὴν του δύναται ὅμως νὰ στείλῃ ταύτην τῇ διευθύνσει ἐντὸς τῆς ἠριζομένης προθεσμίας ἢ καὶ μετὰ τοῦ θέματος του, καὶ νὰ λάβῃ οὕτω μέρος, ὡς ἔχων δικαιώματα τελείου συνδρομητοῦ.

Ἐμπρὸς λοιπὸν, μαθηταί, ἐπὶ τὸν ἀγῶνα κατέλθετε μετὰ θάρρους, διότι «*ἀρχὴ τοῦ νικᾶν τὸ θαρρεῖν*».

Χαίρετε !